

Om Erik Thorsfelt fra 1946 til marts 2015

Forord

Jeg er søn af Anna Marie Philip og Edmund Thorsfelt (beskrevet andre steder i slægtsbogen). Er den yngste af 3 brødre. Erling og Ejvind. Der er 6½ år mellem os hver, så legekammerater har vi aldrig været. Er født på Sankt Joseph Hospital i Griffenfeltsgade på Nørrebro, døbt og konfirmeret i Sct. Jacobs Kirke på Østerbrogade.

Efter nu at have læst min mors, kusine Margits, min bror Erlings erindringer om barndommen for 4. gang, samt ikke mindst om min onkel Elith's mange breve til sin søster og alle de brave folk og helte der har været i vores familie, vil jeg tillade mig i en alder af 68 år (69 år 8. juli 2015), at komme med mine erindringer om mit liv som jeg husker det. Den når jo ikke de andres til knæene, men kan så læses af mine børn og børnebørn og måske få jer andre til at smile og le?

Historisk lyder det, at jeg nedstammer fra de gamle franske bøssemagere, men bøsse bliver jeg aldrig. Jeg har altid elsket piger og kvinder. Deres væremåde, deres attributter, deres negle på såvel fødder som hænder samt ikke mindst deres påklædning.

Jeg har hele mit liv, når jeg tænker tilbage, tænkt i farver. Grønne somre med masser af sol, badning på badeanstalten "Kip" i Nordhavn, hvor jeg i svømning, dykning og bjergning fik både guld og sølvemblemer, iskolde vintre med masser af sne. Vi byggede snehuler hvor vi (bl.a.fætter Arne og jeg) havde udhulet en lille hylde til et stearinlys. Vi havde kiks med som vi ristede over lyset. For det meste blev de sorte, men smagte herligt.

Min far og mine brødre sagde altid at jeg skulle have været en pige! Som lille dreng elskede jeg at være i køkkenet sammen med min mor. Jeg fik lov til at hjælpe med alting hvad jeg kunne. Jeg har nok været mere til ulejlighed, men fik plads til det jeg kunne. Hos min mor var der altid plads til alle.

Med min mormor, som med årene blev mere og mere senil, havde jeg den glæde at skulle hente hende hver dag til spisning hos os samt når hun havde set lidt fjernsyn skulle følges hjem igen. Hun boede også i bygning G19 hvor alle onkler og mostre også er født og opvokset. Jeg boede i G13, så der var ganske få meter.

Min farmor og farfar boede også i Brumleby, dog hver for sig. Min farfar (Thorsfelt) som ikke var min far's rigtige far, erindrer jeg kun svagt som en gammel mand med en undulat i bur. Hvem der var min far's rigtige far fortalte hans mor aldrig. Min far havde 3 søskende, en bror og to søstre, alle med samme far og nogle højst besynderlige navne: Isbo, Isola og Texi. Farmor gjorde tydelig forskel på min far og hans søskende og især med hendes børnebørn.

I julegave fik jeg som 10-årig en tumling (en lille dukke som ikke kan ligge ned). Min fætter fik en rigtig violin i en flot sort violinkasse.

Min farmor, som var uddannet syerske, kom jeg en del hos i forbindelse med at hun syede tøj til mig af aflagte jakker og frakker. Det var altid af stof som kradsede, hvorfor hun syede silkefor i pludderbukserne. Bukserne var iskolde om vinteren.

Min far fik en gang nys om hvem der måske var hans far. Vi kørte til Hillerød for at besøge en Hr. Holbeck. Han boede i en kæmpe villa i 3 etager. Imens min far var inde og tale med Hr. Holbeck, ventede min mor og jeg ude på gaden på far's Harley Davidson med sidevogn.

Vi sad grinende og fantaserede om, at hvis dette var rigtigt, ville vi komme til at bo som grever og baroner. Det blev ved fantasien da Hr. Holbeck afkræftede alle rygter.

Blinde Fru Petersen boede også i bygning G. Jeg har aldrig set andet end hendes køkkengulv og dørtrin, som mindst en gang om ugen blev skrubbet og skuret med sæbevand og skurebørste.

Fru Petersen stod så en gang i mellem (i sit nyvaskede og nystrøget forklæde) i sin dør og kunne høre os drenge lege lige udenfor for døren. Hun spurgte altid: Er det dig Arne eller er det dig Erik? Vi svarede prompte, fik en lille pung med penge i og en lille indkøbsinstruks. Vi kom tilbage med varer, byttepenge med forklaring om varerne og pengene retur. Når en af os havde gået dette ærinde fik vi 25 øre. Arne og jeg har ALDRIG snydt Fru Petersen, selvom vi har været lidt uldne i andre forehavender. Dog aldrig kriminelt, men kun drengestreger.

Drengestreger bestod som oftest af harmløse ting. Dette kunne være at gå på pæreskud i inspektørens have, at danse på jernpladelåger ved Skt. Jakobs Kirke, hvor under der var en grube til bladaffald, eller synge højt på Østerbrogade på "vores " bæk.

Politiet var en gang efter Arne og jeg efter at vi havde danset indianerdans på disse jernlåger. Vi var lynhurtige til at løbe. Vi løb hjem til onkel Holger og tante Vita som vi altid havde det godt hos. De var barnløse, men deres hjem altid åbent for Arne og jeg. De havde bl.a., som nogle af de første, købt Lego-klodser som vi kunne ligge på gulvet og lege med samtidig med at få lidt slik.

Nogle af vores "venner" fortalte politiet (en betjent på en høj sort cykel) at vi sikkert var løbet hjem til vores onkel og tante, hvilket var ganske rigtigt.

Vi sagde til onkel Holger at politiet var efter os. Onkel Holger gik udenfor og sagde TRA-TRA-TRA som et maskingevær og sagde: Nu har jeg skudt dem alle sammen.

Lidt efter bankede det på døren, hvor betjenten stod med sin sorte cykel. Onkel Holger gik udenfor og talte med betjenten hvor det blev besluttet, at alle der havde været med til at trampe på disse jernlåger skulle stå på række og sige undskyld til pastor Andersen ved hans præstebolig. Vi blev tilgivet med en løftet pegefinger.

Fodboldklubben B-93, som kun lå adskilt med et plankeværk til Brumleby, oversprøjtede en helt fodboldbane med vand. Det var dengang da der var meget frost om vinteren. Vi drenge holdt meget øje med hvornår der blev givet adgang til denne enorme skøjtebane. Der blev leget kæde, hop over diverse forhindringer og selvfølgelig noget blærerøvsagtigt fra dem der var gode til at løbe på skøjter og imponere pigerne (jeg var en af dem).

Oprindeligt gik vi i skistøvler og lejede bespændingsskøjter hos "Buster". Det var rent ud sagt noget være lort. Skøjtesvinget, som man brugte til at fastspænde skøjterne med på skistøvlerne passede ikke altid så godt. Når de endelig passede, kunne man virkelig spænde skøjterne fast, men desværre ofte med det resultat, at hælen faldt af skistøvlerne. Man kunne så leje en læderrem som blev spændt under svangen og op over snøren på støvlen.

Min far satte den afbrækkede hæl på igen, hvis jeg kunne finde den. Det var ikke altid. Men han fandt en løsning.

Vi fik alle senere enten kunstløber- eller ishockeyskøjter, og så var der fart over feltet, med fangeleg o.s.v. uden at Buster's skøjter uafbrudt faldt af.

Der var desuden en rigtig god bod: Varme æbleskiver med syltetøj og strøsukker. De kostede 50 øre stykket, eller man kunne få tre for 1 krone.

Fangelegen, hvor vi kunne være op til 10-15 drenge og piger, bestod i, at der var en "der var den", som så skulle fange en af de andre som så indgik i kæden. Kæden voksede og blev sværere og sværere at styre. Kæden, som bevægede sig i store buer, skulle nu indfange den sidste. Min gode ven Dennis (som var fantastisk på skøjter) var selvfølgelig den sidste til at blive indfanget.

Jeg så mit snit som yderst i kæden til at få fat i ham. Vi ramlede begge to entusiaster ind i hinanden. Jeg ramte Dennis i tindingen med mine fortænder. Dennis gik ud som et lys og besvimelede. Jeg blødte fra munden og var ked af det på Dennis' vegne.

Det viste sig senere, at min fortand havde taget skade og skulle rodbehandles. Dette betød at tanden blev blå. Jeg blev siden i skolen kaldt Harald Blåtand.

Jeg har aldrig følt mig muppet over dette øgenavn, idet jeg kunne belære andre om hvem Harald Blåtand var.:

"Harald Blåtand, født ca. år 985 (Harald Gormssøn), dansk konge. Gjorde kristendommen til rigets religion. Styrkede riget ved opførelse af flere borge af "Trelleborg-Typen" og en række store vejanlæg. I sine sidste år i strid med sin søn Svend Tveskæg" Så ku´det lære det ku´de!

Som unge i dag hænger ud på gadehjørnerne, er der intet nyt i. I købmandsbygningen i Brumleby, hvor under der var kælder, var der en høj trappe som var delvist overdækket. Denne trappe, og især dens trappetrin, var i flere år meget besat af os unge mennesker, piger som drenge. Trappen var simpelthen mødestedet. Når man havde spist aftensmad gik man simpelthen hen til trappen for at se hvem der var der. Vi kunne ofte være 15-20 drenge og piger på og omkring trappen. Det var altid bare snak, pjat og flirten uden hverken alkohol eller andre drikkevarer. Måske der blev røget et par smøger i smug? Det kunne eksempelvis være 5 Eifel cigaretter til kr. 0,95.

Vi er ALDRIG blevet fjernet fra trappen på grund af støjende adfærd, eller fra beboere der skulle ind eller ud. Vi sagde pænt goddag og fjernede os så de kunne komme enten ind eller ud.

Trappen overlevede ikke da vi blev lidt ældre. Trappen blev overtaget af bænken på Østerbrogade, da vi var flere der syntes der var mere at se på. Bænken blev overtaget af os 6-7 drenge uden piger. Hvad pigerne foretog sig ved jeg ikke?

Man skal tænke på, at vi alle kom fra 1 & 2 værelses lejligheder uden plads til at have kammerater på besøg. Derfor foregik hele min barndom og ungdom udendørs. Bænken var nu det nye mødested efter aftensmaden. Vi kunne sidde i timevis og snakke, kigge, grine og fantasere. Der blev nu røget smøger, men aldrig drukket en dråbe af noget som helst. Vi er heller ikke hér nogensinde blevet bedt om at forlade bænken. Jeg tror vi i bund og grund var nogle rigtige søde, rare og harmløse teenagere.

Senere, da vi begyndte at drikke en øl eller to, kom vi på Café Oluf i Olufsgade. Vi havde som lærlinge ikke mange penge. Men vi spillede billard, morede os og drak 2-3 "Viking" øl. Vores lærlingeløn (på ca. 30,- kr om ugen) slap hurtigt op, selvom en øl på Oluf kun kostede kr. 1,75

Da Arne "Bimmer" og jeg var blevet 16 år og havde fået knallerter, kunne vi ikke dy os for at køre ice-cross på skøjtebanen på B93's islagte baner, selvom denne var lukket. Lyset på banen var slukket, portene kunne ikke lukkes p.g.a. frost og sne.

Vi luskede os ind på banen med vores knallerter og havde det herligt og sjovt. Beboere fra Brumleby klagede dog over larmen fra skøjtebanen kl. 10 om aftenen. Dette kan man i dag jo ikke fortænke dem i. Vi måtte slutte med dette, vores store aftenfornøjelse, men det var godt nok sjovt. Vi grinede uafbrudt, også når vi gled på røven hen ad isen med knallerten lige i røven skrallergrinede vi af hinanden.

I denne periode kom jeg meget sammen med min gode ven Claus. Vi havde et utroligt godt forhold til hinanden. Han boede i "Fredens Hus" lige over for Boligerne. Vi spillede begge to fodbold i Skjod. Ham som innerwing og jeg som højre wing. I familien hos Claus, som bestod af mor og far og 5 sønner (hvor Claus var den 3. ældste) var der, på trods af at moren betjente såvel købmandsforretning som ismejeri, altid plads til en til.

Claus og jeg fejrede altid hans fødselsdag med stegt lever og bløde løg som vi tilberedte i køkkenet hos Claus. Hele familien (som sikkert ikke var så meget for stegt lever) var bortvist fra køkkenet imens vi to drenge lavede aftensmad. Vi gik der efter i biografen og sluttede af med et milkshake på Østerbrogade. Vore veje skiltes desværre da jeg var kommet i lære og Claus læste videre for at blive skolelærer.

Som næsten alle andre, kom jeg i skole i Ryesgade Skole. Skolegårdene var nu ikke mere opdelt for drenge og piger. Der var dog stadig rene drenge og pigeklasser. Jeg var (syntes jeg) heldig at gå i en blandet klasse, så jeg kunne se og betragte alle tøserne. Dette er jeg nok (heldigvis) aldrig vokset fra!
(Fætter Arne gik i en ren drengeklasse. Måske sjovt, men ikke så spændende som med tøser/piger?)

De første fem år jeg gik i skole fik jeg skolemad. Madpakken som bestod af 4 halve stykker rugbrød var ret kedelige. Der var fast en "gummiostemad", leverpostej og kødpølse med rødbeder og en sildesalat der altid smagte af fisk. Vi fik dertil en 1/4 liter mælk. I 6. og 7. klasse (efter flere protester om skolemaden) gav min mor mig madpakke med hjemmefra. UHM-dejlige hjemmesmurgte madder. Det skal siges at skolemaden var gratis og måske allerede dengang kunne drøje lidt til det knappe husholdningsbudget.

"A pro pos den 1/4 liter mælk, kommer jeg i tanker om mælkeflasker: De fandtes i hele, halve og 1/4 liter. Åbningen i toppen var lige store, ca 25 mm i diameter, og var lukket med en aluminiumskapsel. Da der dengang var fløde ovenpå mælken, var der nogle snedige spurvefugle, som fandt ud af at prikke huld i kapslen og drikken af fløden (de var sgu da smarte).

Man gik siden hen til at fremstille brune mælkeflasker med et mindre hul, med begrundelse for at fuglene nu ikke mere kunne "drikke af flasken" og at sollyset ikke kunne skade mælken når denne var sat udenfor ens dør. Jeg har aldrig troet på disse teorier, og vi har jo også nu fået alt i papemballager.

Mit dårligste fag var håndarbejde. Jeg fik 4 på en skala 3 til 6 UG. Jeg har aldrig siden udøvet denne kunst. Fysik var ligeledes et fag som ikke kunne fange mig.

Fra jeg var otte år, kunne jeg efterligne min mors underskrift perfekt i min karakterbog. Jeg viste dog bogen for min mor. Karaktererne var altid rimelig gode, så hun sagde blot "Du er da en værre en" sig det ikke til far.

Mine bedste fag var mange: Dansk, skrivning, diktat, genfortælling, biologi, zoologi, geografi, tegning, gymnastik og ikke mindst hovedregning (jeg har altid været god til at regne den ud) og de sidste to år med engelsk.

Jeg havde nogle fantastiske lærere der kunne gøre undervisningen yderst interessant. Min dansklærer som dengang var en "gammel kone" "Frk. Gormsen" på 58 år, min regnelærer, Hr. Carstensen, var en ren entertainer som kunne lege regneegenskaber ind i os unger. Med min engelsklærer, Hr. Thomsen, talte vi næsten kun engelsk i timerne. Han var en fantastisk inspirator for mig til at lære engelsk.

Min dansk og biologilærer (gamle Frk. Gormsen) var ikke så ueffen endda. Hun tog os med i fælledparken, lærte os at se forskel på bøg, eg, ask og ahorn, enten ved at se på træernes bark eller deres blade, hvilket jeg den dag i dag kan huske og har glæde af.

Problemet med min "gamle" klasselærerinde var, at vi altid var henvist til andre villige lærere hvis vi skulle på ture. Eksempelvis zoologisk have, lejrskole o.s.v. Den bedste lejrskole jeg husker var på Bogø, fordi der kyssede jeg som 13-årig første gang en pige (Bendte). Der blev sladret om os og vi fik begge to stuearrest. Så kyssede vi imens alle andre var på tur. HA-HA. Det var ikke Bendte og jeg der blev straffet. Vi nød nu vores isolation med kram og knus.

Jeg arvede en ferieplads i Ringkøbing, hvor først Erling og siden Ejvind havde ferieplads. Jeg var altid glad for at se mine ferieværter og min gode ven Ole (Wolle). Da jeg er født i juli måned, betød dette samtidigt, at jeg aldrig har været hjemme og kunne holde børnefødselsdag ligesom alle mine kammerater kunne. Dette kan godt ærgre mig lidt den dag i dag. Vi havde det altid sjovt til børnefødselsdagene hvor fødselsdagsbarnet blev fejret, hvilket jeg aldrig er blevet. Det trøstede mig, at det var værre for fætter Paul som har fødselsdag den 24. december og min svigerinde Kirsten som har fødselsdag den 25. december.

Jeg kører sukkerroer ind i laden hos mine ferieværter Ruth og Jens Kirk i 1954
(Billedet er snyd. Jeg kunne overhovedet ikke løfte trillebøren)

Jeg siger i 1960 (14 år gammel) farvel og tak for 7 gode sommerferier

Som andre beskriver, var vi ikke mere så fattige som da jeg gik i skole. Der var dog stadig mange af de 36 elever vi var i klassen som gik i træsko, uden strømper, fik pakke fra Børnenes Kontor og julehjælp med kød og godter. Jeg erindrer en klassekammerat fra Ryesgade, hvis far havde siddet i koncentrationslejr, han kunne ikke spise noget som helst af julepakken. Hans mave fungerede ikke mere efter det lange fangeophold. Han havde til gengæld en stor indflydelse på mig, med hvordan man kan gå så grueligt meget igennem, og dog bevare et overskud til at være både gæstfri, morsom og imødekommende over for mig. Jeg tror hans hustru havde det værst.

Som sagt har jeg altid bedst kunne lide piger.

Jeg kan huske, at allerede i 1. eller 2. klasse, når vi stod i kø i skolegården, kunne jeg ikke lade være med at klappe Annette i røven (den var jo gó). Hun klagede og jeg fik skæld ud. Hun blev senere klasselærer for Arne's datter Lotte. Jeg har senere mødt Annette som stewardesse da jeg selv arbejdede som speditør i lufthavnen. Der var No Hard Feelings men et stort kram.

Vi boede som sagt i "Brumleby"

Rigtig adresse var: Lægeforeningens Boliger, Østerbrogade 57, G 13 1. sal th.

"Som 16-årig, da begge mine brødre var flyttet hjemmefra, flyttede vi til en 2-værelses lejlighed på Nygårdsvej 24 på Østerbro. Min far var svær at hive med, men det lykkedes mine brødre og min mor at overtale ham. Måske var det på grund af, at huslejen (så vidt jeg husker) steg fra månedligt 60 kroner til 150 kr. at det faldt ham svært?

For første gang i mit liv kunne jeg nu gå på toilettet i pyjamas, hvilket jeg nød utroligt meget. Jeg husker også at min mor fik det bedre med hendes mave, ved blot at kunne gå ud på sit eget toilet, og ikke skulle i tøjet for at komme ned på gårdtoilettet i Brumleby.

Lidt kedelige erindringer fra dengang er, at min far jævnligt var mere end tørstig. Mine brødre var som sagt flyttet hjemmefra, så jeg teenager, gik om aftenen sammen med min mor forbi forskellige værtshuse, kiggede ind ad vinduerne for at se om han sad dér, og få ham med hjem. Det lykkedes vist 2 gange at finde ham og få ham med hjem.

Jeg flyttede hjemmefra som 17-årig til et lille kvistværelse (med toilet i gården) på Strandvejen ved Svanemøllen. Her kunne jeg hygge mig med min kæreste, og ikke mindst med mine venner til kortspil. De boede stadig hjemme hos deres forældre. Vi kom jo alle fra 2-værelses lejligheder uden ret meget plads til at slå sig løs".

Efter et par hjerneblødninger døde min far desværre allerede i en alder af kun 60 år i 1967, hvor jeg var 21 år og aftjente min værnepligt. Jeg hjalp min mor med min far så godt jeg kunne når jeg havde orlov.

Far, som var delvis lam, blevet udskrevet fra hospitalet og skulle flytte hjem hos mor på Nygårdsvej. Hospitalet tilbød en hospitalsseng til den lille 2-værelses lejlighed, hvilket ikke kom på tale, da far's helbred forværredes og kom derfor på plejehjem.

Min mor boede nu som enke alene på Nygårdsvej i en alder af kun 57 år. Hun havde et par venner inden hun mødte Frede fra Husby. De to fik nogle rare år både på Fyn og i København. Frede døde desværre også, og min mor var alene igen.

Min mor's søster, moster Oda, boede i Søborg på Tinghøjvej. Min mor fik mulighed for at få en lejlighed i samme boligkompleks, hvilket hun sagde ja til. Os tre sønner gik straks i gang med at istandsætte lejligheden, og vores mor blev glad.

Lejligheden lå dog lidt koldt placeret, så efter nogle år blev lejligheden ved siden af moster Oda ledig. Dette kunne mor ikke modstå, og sagde ja tak. Vi tre sønner gik igen på med "krum hals og skæv skulder" og istandsatte lejligheden til mor's tilfredsstillelse.

Jeg kan ikke huske hvor gammel min mor var da hun fik dette nye lejlighedstilbud, men erindrer at Ejvind's kone, Ulla, sagde: Kan det betale sig at flytte i den alder? Det var vi flere der gjorde grin med hende om. Jeg tror det senere gik op for Ulla hvad hun havde sagt.

Mor boede adskillige år i denne lejlighed, som nabo til sin søster Oda, og frem til hun døde mæt af dage som 86-årig.

Vi fik det fikset således, at Lone og Arnes datter Lotte og kæresten Ronnie, kunne overtage lejligheden. De blev så nye naboer til moster Oda. Ringen blev på en måde således sluttet med familien Philip.

Barndommen i Brumleby var i det hele taget alle tiders. Vi tænkte ikke over at vi havde lokum i gården, ingen varmt vand eller en fin adresse. Mange af mine skolekammerater troede dog at min far var læge når vi boede i Lægeforeningens Boliger.

Lokummerne i gården er en historie i sig selv. Mellem alle boligblokken lå der et vaskehus. Vaskehusene rummede på den ene side cykelskure, skraldespande og asfalteret pissoirer. På to andre sider var der vaskerum og på den fjerde side var der lokummerne på rad.

Da vi var 3-4 lejligheder om hvert lokum, var systemet, at man altid skulle lade lokumsnøglen sidde udvendigt så andre kunne se at der var optaget. Når vi havde gæster og de skulle på toilettet, var alle ikke klar over dette system, hvorfor de tog nøglen med ind på lokummet, hvor der til stor forbavselse blev låst op udefra.

Rengøring af lokummet stod de 3-4 familier selv for. Det var en sortmalet bræt man gav videre når man havde gjort rent. Det var ofte meget hurtigt at dette kom tilbage til min mor uden at der var blevet gjort rent.

Der var ikke rigtig kloakering i Brumleby. Dog var der nogle rør hvor der fra lokummerne kunne skyldes ud i. Min storebror (Erling) har fortalt, at der i hver vaskehus under loftet var installeret en vandtank på ca. 1000 liter. Med en mekanisk indretning, tømtes denne tank for gennemskylning af det rør som forbandt alle lokummerne. Hvis man kom lige inden der blev gennemskyllet var det ikke altid lige rart at se på.

Lokummerne var indrettet med træsæder man kunne løfte og hvor Erling gemte sin pibe og tobak. Erling og hans ven foldede skibe af avispapir. Hans ven havde lokum nogle meter fra Erling's. Erling kunne så, når cisterne skyllede, sende papirskibe hen til venen. Røret var nu også blevet pænt og rent.

Ejvind har bekræftet, at ham og vores fætter Flemming satte ild til toiletpapiret, som så tog samme vej som papirskibene og hen under de eventuelle bare numser.

Med nye kloaker blev der senere installeret frostfrie toiletter med skylende cisterner. De frostfrie toiletter betød at der var ca. 2 meter ned til vandet (inden du kunne høre "plumpet") og at pladsmanden i vinterperioder skulle hænge utroligt mange petroleumslamper op på siden af cisternerne så vandet ikke frøs. Det gjorde de dog af og til.

Den sidste lokumssnak kommer hér:

Vores nabo, gamle Fru Livbjerg, som jeg kun har set i sort når hun skulle i kirke, eller med strikket hue, omsvøbt i tæpper og gevandter når hun var hjemme, fortalte en gang min mor: I stedet for at benytte lokummet i gården, havde hun en toiletspand til det "tynde" og en avis til det andet som hun brændte i kakkellovnen. Dette syntes hun var mere hygiejnisk end at sidde på et bræt hvor andre havde siddet.

Om Fru Livbjerg vil jeg lige nævne: Jeg var på ferie i Ringkøbing og min mor og far var på campingtur. Erling syntes at vores trappe til 1. sal trængte til at blive malet, hvilket den sikkert gjorde.

Erling malede trappen i lys grøn nuance med en 5 cm. **rød** bred afgrænsning til de hvide vægge.

Fru Livbjerg bankede på døren, min mor lukkede op, og Livbjerg sagde: DER ER NU MALET JESUS BLOD PÅ VORES TRAPPE hvilket jeg vil have fjernet. Min mor som jo ellers var føjelig for at imødekomme alle andres ønsker, gav sig dog ikke på dette punkt. Måske Jesus blod stadig eksisterer i denne trappeopgang? Der var mange spøjse beboere i Brumleby.

Der var hvert år sommerfester med gøgl. luftgønger, karruseller, boder o.s.v.

Vi havde Brumleby og hele Fælledparken som vores legeplads. For os små drenge var dette et kæmpestort område, hvor vores fantasier aldrig tog slut: Robin Hood, De Tre Musketerer, Opdagelsesrejsende eller Detektiver. Alt var i vores fantasi når vi så den mindste afvigelse fra normen til den STORE drengeverden.

Om vinteren var der is på søerne i Fælledparken. I isen havde gartnerne lavet et hul i isen for ænderne. Bimmer syntes at hullet skulle være større og fandt en lang kæp som han ville slå isen i stykker med. Han gled og faldt ned i søen og var halvt under isen. Arne og jeg fik fat i kæppen, sagde han skulle holde fast i den og fik ham trukket op. Bimmer var nu gennemblødt og turen hjem gennem Fælledparken til Brumleby var en stivfrossen affære for Bimmer. Jeg kan ikke huske hvad vi tre drenge fandt på af undskyldning for ikke at sige han var faldet i søen

På det vi kaldte "plænerne" hvor gøglet blev opsat, havde vi normalt spil i form af cricket, fodbold, rundbold og langbold hvor alle deltog, selvom vi nogle gange var i "krig" med den ene eller den anden ende af boligerne. Det var som regel fredeligt, men også nogle gange dramatisk i vores drengeverden.

Ved indkørslen til Brumleby var der brolægning og mod købmanden, ismejeriet og slagteren, var der ca. 100 meter asfaltering (Asseren) for kørsel med varevogne. Ellers var alt grusveje med store vandhuller når det regnede. På "Asseren" blev der med kridt tegnet hinkeruder i mange afarter, spillet med kugler, spillet med hønseringe og ikke mindst løbet på rullekøjtter.

Der blev bygget legevogne med gamle barnevognshjul (disse var i meget højt kurs) med deraf sæbekasseløb. Der blev leget tag-fat, skjul og dåseleg.

Makkerskjul blev meget populært da vi var 12-14 år. Især når skumringen nærmede sig. Vi var altid dreng og pige. Nogle gange så vi aldrig nogle af deltagerne før næste dag???

Dramatikken bestod i, at Brumleby var ligesom delt i den ene eller anden ende. Grænserne var ikke helt klare, idet flere af os havde venner i den "forkerte" ende. Disse venner havde det hårdt når de efter "krigen" skulle hjem til aftensmaden og blev betragtet som dessertører.

De største "krige" havde vi dog mod Olufsvej og Blegdammen.

Krigen mod Olufsvej forgik som regel lige indenfor indkørslen til Brumleby, hvorimod krigen mod Blegdammen foregik på den store plads foran Østerbro Posthus.

Våbnene var granstave, pinde og stokke. Om nogen nogensinde er kommet til skade ved jeg ikke, for jeg stod som lille dreng altid bagest i geledet som heppekor.

Dagen efter alle krige skulle vi alle sammen i skole i Ryesgade Skole og var nu kammerater igen.

Da jeg var helt lille, hvor min mor og moster Ellen (Arne's mor) jævnligt vaskede storvask i vaskehuset, blev det sidste rene lune hold skyllevand hældt op i en zinkbalje til Arne og jeg. Vi sad så dér med vores små bare nummer. Arne og jeg har lige siden pralet af at vi har siddet i zinkbalje sammen. I vores omgangskreds er vi ofte blevet præsenteret som de to fætre der har siddet i zinkbalje sammen.

Vi havde et lille køkken, et lille kammer og en lille stue, men p.g.a. mor, med masser af plads til familiehygge. Ejvind og jeg sov i køjeseng. Mig øverst og Ejvind nederst. Ejvind fremstillede et grønt rullegardin som han satte op ved sit hovedgærde. Når han rullede gardinet ned var teksten: "Jeg sover, vil ikke forstyrres".

Erling var blevet kæreste med Kirsten, og min store fornøjelse var, at når Erling havde fulgt Kirsten hjem til Gl. Kalkbrænderivej (ved Nordhavn Station) og havde kysset godnat, skulle jeg drille ham. Dette bestod i, at lægge nogle af mine byggeklodser (som var nogle mahogniplader på 15x10x2 cm) under hans lagen i hans seng med en rigtig stiv hårbørste midt i mellem klodserne. Lige der hvor numsen ville ramme.

Erling, som sov i sin egen seng, havde en tendens til at **hoppe** op i sengen.

Det er kun få gange jeg har oplevet hans rektion med klodserne og den stive hårbørste under lagenet, ofte var jeg faldet i søvn inden han havde kysset Kirsten godnat. Han er aldrig blevet sur eller skældt mig ud over dette. Han fjernede blot hårbørsten og klodserne med et smil næste dag.

Vores mor, som smurte madpakker hver aften og lagde dem i vindueskarmen (vi havde ikke køleskab) med navn på til næste morgen, blev også spurgt fra os 3 drenge fra sengen: Kan vi ikke lige få 4 halve hver? Hun svarede HØJT NEJ, men kom så hviskende ind med madderne og sagde: TYS far må ikke høre det. Far var gået i seng og syntes det var nok med de ca. 30-40 halve hun allerede havde smurt til madpakkerne. Jeg har fortrudt at jeg klagede til min mor (hvilket jeg ofte har fortalt hende) over at der var 2 ens madder i madpakken som "kun" indeholdt 10 halve.

Erling spiste (og gør det sikkert stadig) utroligt mange æbler. Når vi stod op om morgenen kunne der på gulvet ved hans seng ligge 4-6 æbleskrog, som vores mor så blot fjernede til skraldespanden (der fandtes ikke skraldeposer).

Min mor havde morgenjob i Magasin, og ringede hver morgen for at vække Ejvind og jeg inden vi h.h.v. skulle på arbejdet eller i skole. Hun var i det hele taget en meget omsorgsfuld, rar og forstående mor som jeg stadig savner.

Erling er som sagt 11-12 år ældre end jeg, men var trods det, en rigtig god storebror. Erlings kreativitet havde ingen grænser. Min bedste julegave nogensinde var, da han på vores meget lille loftrum samt på hans arbejde, fabrikerede den flotteste storebæltsfærge med 2 færgelejer og to opkørselsramper til mine små teknobiler.

Færgen havde en træbund hvor under der var monteret 4 hjul fra vores teknokasse, så jeg kunne "sejle" med den på gulvet og samtidig lege med mine mange biler. Overbygningen på færgen havde Erling (som jo nu var blikkenslager) lavet i zink som var malet nøjagtig som storebæltsfærgerne dengang var malet.

Jeg har altid været morgenmand og en spas og spilopmager, hvilket min bror Ejvind aldrig har været. Han har nok lidt under nu være alene hjemmeboende bror sammen med mig. Jeg kommer hér med lidt eksempler:

-Ejvind var sløv til at komme op om morgenen. Som regel var det mig der enten hørte telefonen når vores mor ringede for at vække os, eller at vækkeuret ringede.

En morgen havde jeg set forkert på vækkeuret (jeg har været omkring 8 år) og råbte EJVIND VI HAR SOVE OVER OS. Ejvind kom 1 time for tidligt på arbejdet. Det havde han svært ved at tilgive.

-Ejvind har haft (mindst) to virkelige søde kærester inden han traf sin nuværende hustru Ulla. Den første han traf kan jeg ikke huske navnet på, men den anden hed Inge.

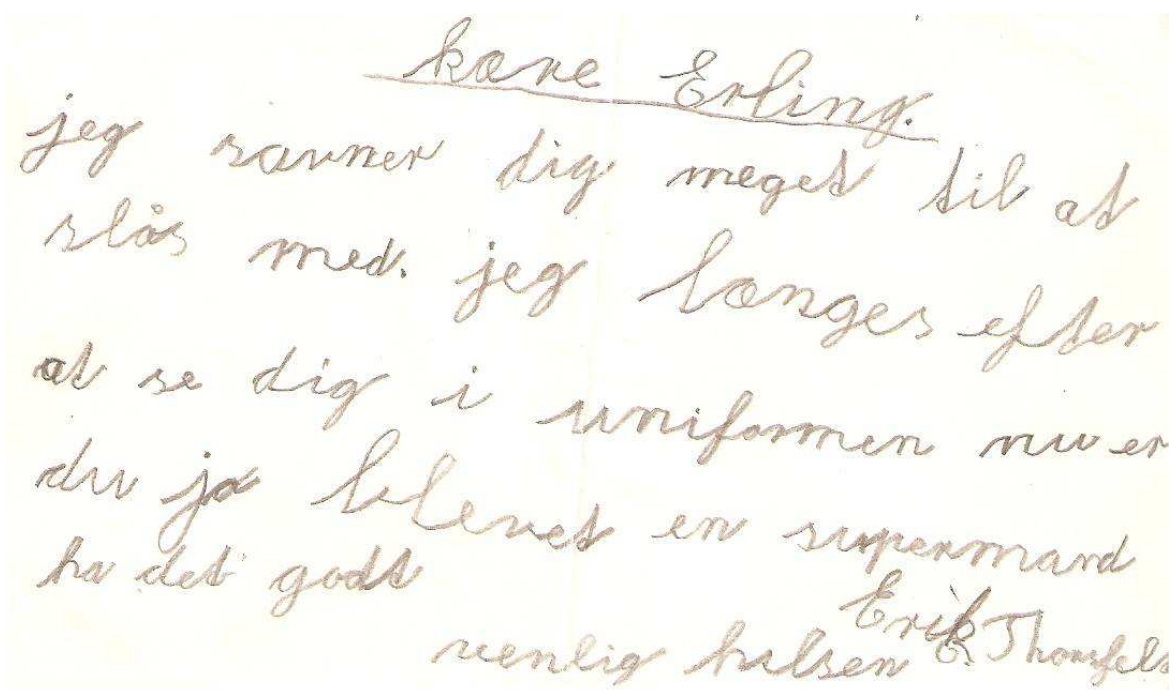
De var begge to så rare og søde at tale med, så de gange de var på besøg (hvor mor og far ikke var hjemme) sad lille mig, idiot, og konverserede med Ejvinds kærester.

Han kunne nu blot følge dem hjem uden at have fået et kys, kram eller et indført et ord.

Ejvind klagede til mor, som pålagde mig at have mere pli. Om dette er lykkedes må jeg spørge andre om? I øvrigt har Ulla, for mange år siden sagt: Det var godt gået Erik, for så kunne jeg få fat i Ejvind.

For mange år siden og den dag i dag, har Ejvind og jeg haft det rigtigt godt. Vi er begge to medlemmer af den rare forening "Brunkålens Venner" som i 2016 har 25 års jubilæum. Men derom senere.

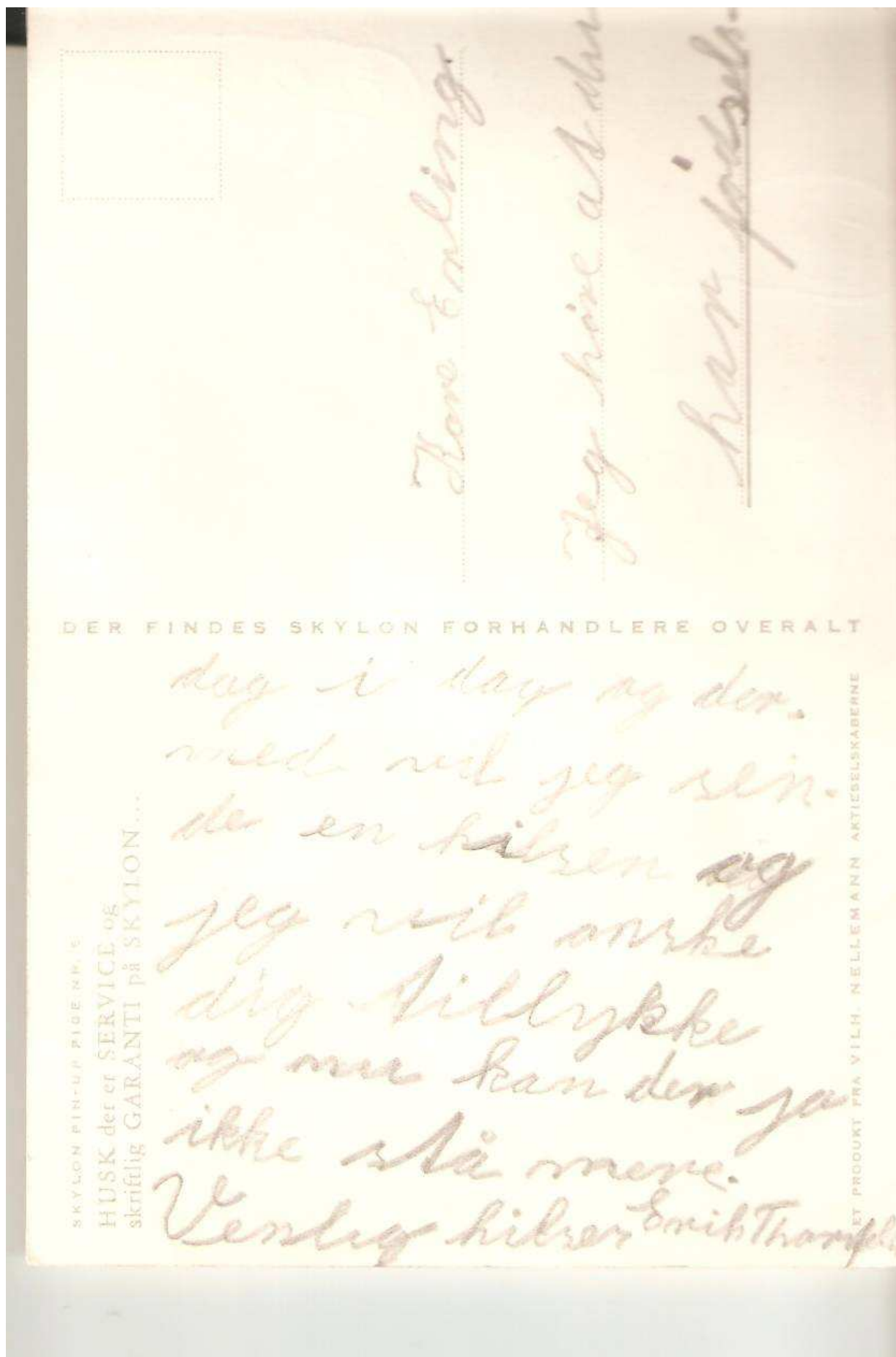
Da Erling blev soldat i Flyvevåbnet og blev indkaldt til Padborglejren i Sønderjylland, syntes jeg det var utroligt spændende at høre om såvel soldaterlivet og om at være så langt væk fra København. Han var en god fortæller og jeg slugte det hele råt. Jeg savnede ham meget som fremgår af mine breve og kort som jeg som 8-årig sendte til ham. Ved min 50-års fødselsdag holdt Erling en herlig tale, som bl.a. omfattede højtlesning af brev og kort som jeg sendte til ham da han var soldat. Det har jeg scannet ind hér. Det er dog lidt ulæseligt, så jeg har lige lavet lidt undertekster.

kære Erling.
jeg savner dig meget til at slås med. jeg længes efter
at se dig i uniformen nu er
du jo blevet en supermand
ha det godt
venlig hilsen Erik Thorsfelt

*"kære Erling.
jeg savner dig meget til at slås med. jeg længes efter at se dig
i uniformen nu er du jo blevet en supermand ha det godt
venlig hilsen Erik Thorsfelt"*

Postkort til Erling

"Kære Erling. Jeg hører at du har fødselsdag i dag og dermed vil jeg sende en hilsen og jeg vil ønske dig tillykke og nu kan der jo ikke stå mere.
Venlig hilsen Erik Thorsfelt"

Forsiden af postkortet

Kære Erling
 Jeg blev kattede-
 konge da vi slo
 katten af tunden
 da blev jeg altså
 kattedekonge. Og jeg
 fik et gavekort
 af den øverste
 i bestyrelsen en
 krone på hovedet
 og det kort kan
 jeg bare gå ud i
 rønne. Og få en bog
 og jeg var
 en tyk dame med
 tykke pletter og
 henne i skolen var
 jeg en klunser
 men jeg fik ikke
 præmie men Arne

fik en tønne i præ-
 mie og Ejvind
 sidder nogle gange
 og ryger og han
 sidder med dine pi-
 per og ryger. Han
 leger mand

 ØSTERFLYVERBASIS
 Erik Thorsfelt

"Kære Erling

"Jeg blev kattedekonge da vi slo katten af tunden da blev jeg altså kattedekonge. Og jeg fik et gavekort af den øverste i bestyrelsen krone på hovedet og det kort kan jeg bare gå ud i rønne. Og få en bog og jeg var en tyk dame med tykke pletter og henne i skolen var jeg en klunser men jeg fik ikke præmie men Arne fik en tønne i præmie og Ejvind sidder nogle gange ryger og han sidder med dine piper og ryger. Han leger mand. ØSTERFLYVERBASIS Erik Thorsfelt"

Alle disse breve og kort havde Erling gemt. I hans flotte tale ved min 50-års fødselsdag, causerede Erling både omkring disse breve, og om hvor sprælsk jeg har været i mit liv. Han ønskede at jeg fremover vilde falde lidt mere til ro.

Jeg legede utroligt meget med biler i min barndom. Mere end mine kammerater. Jeg havde et folkevognsrugbrød med døre der kunne åbnes, en rød Opel Sedan, en lyseblå åben Chevrolet Cabriolet, en kranbil fra Falck o.s.v. De var alle omkring 5x 20 cm. i størrelse. Erling lærte mig fra helt lille, at tage bøgerne ned fra reolen og lægge dem på gulvet så de dannede boligblokke, hvilket så fremkaldte gadekryds og veje. Dette skulle dog altid fjernes inden min far kom hjem fra arbejdet, beordrede min mor.

Jeg tog dårligt ved lære af dette, idet jeg senere som nygift, straks ryddede op når jeg kom hjem fra arbejdet, hvor Shanny havde mange af sine legeting liggende fremme på gulvet. Hvor åndssvag en handling man er vokset op med.

En dag som 12-årig, ville jeg lege med mine biler, som normalt stod i en papkasse i bunden af klædeskabet, men var væk. Min far havde uden videre pakket det hele ned og sendt alle mine biler til min ferieplads i Ringkøbing. Vi havde så stor fornøjelse med at lege med den store vognpark de sidste 2 år på min ferieplads. Bilerne blev nu brugt på jordveje vi byggede i en jordvold. Det gjorde ondt at se, men jeg trods alt nu 14 år.

I mine drengeår stod den tit på camping i telt med mine forældre. Meget ofte på campingpladsen "Vigen" ved Roskilde fjord. Senere blev det til camping på Reersø ved Storebælt, hvor de siden købte en sommerhusgrund og byggede sommerhus. Mine brødre byggede også deres sommerhuse på Reersø. Der er mange skønne minder om alle de år med dejlige sommerdage, besøg af venner og familie til pinsefrokoster, sommerferier o.s.v.

Det hele starter med at man bliver teenager. Man ved ikke helt hvad der sker i ens krop. men jeg kunne mærke at nu skal der til "at ske noget". Og hvad det var vidste jeg ikke, med undtagelse af at: Jeg blev tilbudt at komme i mellem-skolen, såfremt jeg gjorde mere ud af mine lektier. Jeg havde på dette tidspunkt aldrig lavet lektier, men var god til at huske alt hvad der var gennemgået på tavlen og i øvrigt i timerne.

I dag vil jeg kalde det flabet, at sige til min klasselærer: "Det skal De ikke bekymre Dem om Frk. Gormsen, for jeg skal i lære som blikkenslager".

Inden da havde jeg bestået min manddomsprøve sammen med fætter Arne. Vi havde en god ven Freddy, han kom fra et usselt hjem, hvilket jeg ikke så dengang. Han var et par år ældre end os.

Manddomsprøven bestod i, at kravle på skifertaget på mødesalen (Kostalden) fra den ene ende til den anden. Skiferstenene var smattede af grønalger og var utroligt glatte. Arne og jeg bævrede men gennemførte. Da jeg kom hjem, med store grønne plamager på mine bukser, spurgte min mor selvfølgelig hvad det nu var for noget? Jeg kunne nu kun sige at jeg var faldet på græsset!

Da jeg som 14-årig gik stolt ud af skolen fik jeg flidspræmie (alle kan narres), der var BU-HU råb ved afslutningen i gymnastiksalen fra mange af skolekammeraterne. Men som sagt, på trods af min manglende lektielæsning var jeg god til at følge med på tavlen, kunne erindre lektien, og gentage den.

Flidspræmien, som jeg stadig med mellemrum kigger i, var en bog af Broby Johansen som hedder "Hverdagskunst og Verdenskunst" som beskriver alt fra kloakdækslers udsmykning til mange ting som vi måske ikke lige lægger mærke til og tænker over. Eksempelvis hvis man går på gaden og kigger op på tagrender, nedløbsrør, kviste og udsmykninger på ejendomme, så oplever man et væld af kunstneriske ideer.

Som 14-årig så jeg ikke lige ideen med denne bog, men der må være nogle der allerede dengang kunne se mine kreative evner, som jeg senere har haft mere end stor glæde af. Især da jeg kom i lære som blikkenslager. Faget indebærer, for den som har lyst, kreative evner til f.eks. inddækning af kviste i såvel tegl som skifertage, skotrender, diverse beklædninger med zink, kobber og aluminium samt nedløbsrør i alle afarter.

Desuden omfatter faget rørintallationer for koldt og varmt vand, gas og centralvarme. Faget er en ren kunststart. Også med de mange spændende mennesker man har mødt i beboede ejendomme hvor der skulle udføres VVS-arbejder. Ofte blev man gode venner med beboerne når man forklarede hvad der var gang i, og glattede ofte ud så de forstod hvor omfattende byggerier kunne være. Læretiden var 5 år.

Jeg springer lige lidt tilbage til barndommen med nogle erindringer. I min barndom var der årlige Tivoliture, Bakketure og Skovture.

Min far var ikke så meget for Tivoli, han syntes bedre om det folkelige "Bakken"
Årligt blev vi også inviteret til cirkus Benneweis som slog deres telt op midt i Tivoli.

Cirkus Schuman som optrådte i cirkusbygningen i København har vi også været i, ligesom vi flere gange har været i Forum og set Holiday on Ice. Det holdt min far meget af.

Bakketure husker jeg senere som noget min far holdt af, når vi på hans Harley Davidson med sidevogn kørte ind på bilparkeringspladserne i stedet for solomotorcykler.

Skovturene i mine drengeår var noget helt specielt.

Der blev smurt fine stykker smørrebrød som blev pakket ned i skotøjsæsker så ikke de blev beskadiget. Der var rejer, ål, flere slags sild, ribbensteg, leverpostej, oksebryst, ost og frugt. Alt var hjemmelavet.

Snapsene og øllerne, som lå i isskab, (køle og fryseskabe var dengang ikke noget man havde) blev så pakket ind i våde aviser så de kunne holde sig kølige i sommervarmen.

Inden disse skovture kunne lade sig gøre, var der flere ting som skulle ordnes:

Hvide sommerskørter til damerne skulle vaskes og stives i kartoffelmel. Mændenes lyse sommerbukser skulle gøres klar med vask og strygning. Men ikke mindst skulle alle sommerlærredssko være hvide.

Dette betød, at min mor, min moster Ellen og alle andre, skulle opløse kridt i vand, finde en gammel tandbørste og kridte de hvide sommersko, som så stod til tørre på huggeblokken. Huggeblokken var der hvor man kløvede brænde til kakkelovnene som var eneste varmekilde i hjemmene.

Jeg vil lige sige, at når alle kom hjem fra skovturen, var der ingen der mere havde hvide sko på.

Alle var jo mere eller mindre berusede, men var glade og sang som sædvanligt som man altid har gjort det i vores familie.

Vi fætre og kusiner med onkler mostre og tanter havde haft det herlig hele dagen i en lysning i Dyrehaven og nogle gange sluttede det med at hjemturen gik via Dyrehavsbakken.

Deltagere var ofte: Onkel Holger og tante Vita, Moster Ellen og onkel Elith, Moster Oda og onkel Keld, onkel Robert og tante Mie.

Jeg husker mest onkel Holger som den helt store legeonkel i Dyrehaven.

Nu tilbage til mine teenageår og hvad deraf fulgte. Det drejer sig både om uddannelse, kærester og kammeratskab, forskellige arbejdspladser, stillinger, ansvar og ikke mindst familie.

På en måde syntes jeg, at lige hér, for at gøre det overskueligt, vil jeg kort fortælle hvad jeg har beskæftiget mig med.

-Udlært blikkenslager, aftjent værnepligt, speditør, indkøbschef x 2, sælger x2, merkonom, adm. direktør, chef for kvalitet, produktion, miljø og vedligeholdelse.

Jeg har altid været i det private erhvervsliv, og har derfor i dag ingen "fede" pensioner som andre har. Til gengæld har jeg altid tjent gode penge med det jeg har foretaget mig.

Som bilag vedlægger jeg mit CV samt mine stolte certifikater for ISO-godkendelser af en kemikalievirksomhed.

Kammeratskab, det var noget vi havde rigtig meget af da vi var børn og teenagere.

Søndagsbadning i Østebro Svømmehal kl. 08.00 hvor flåden samtidig havde deres øvelser med oppustelige gummi-både søndagscykelture til Bagsværd Sø, Frilandsmuseet, mange andre museer samt roture på Christians Havns Kanal.

Vi havde aldrig penge, men kunne dog altid hver især skrabe 50 øre sammen til et halvt franskbrød, som vi med vores små beskidte fingre udhulede, hvorefter vi spiste den lækre sprøde skorpe.

Da Arne og jeg var omkring 10 år gamle, gik vi ud til "slikmutter" på Østerbrogade med hver 10 øre. Vores gode ven Hans, havde som regel aldrig penge. Hans var søn af den fattige Rindum-familie i Ringkøbing, hvilket hans familie, som nu boede i Brumleby, måske også var, med tre sønner. Hans var den yngste.

Arne og jeg, som altid har været sociale og aldrig tænkt økonomisk, købte hver 2 flødekarameller á 5 øre stykket. Vi stod så udenfor på Østerbrogade, hver med to flødekarameller. Vi syntes det var synd for Hans, hvorfor vi hver gav ham en flødekaramel. Hans havde nu to karameller hvor Arne og jeg nu kun stod med hver én karamel. Om vi bed dem over for at dele, kan jeg ikke huske. Men som selvfede, egoistiske og økonomisk tænkende, har Arne og jeg nok aldrig været de "skarpeste knive i skuffen".

Vi lejede engang en robåd på Bagsværd Sø. Vinden var kraftig. Vi nød at kunne sejle ved blot at styre med en åre helt ned til den anden ende af søen, ca. 1,5 kilometer.

Da vi skulle ro retur kunne vi tre drenge se, at i forhold til kysten, rykkede vi os stort set ikke i denne modvind. Dette greb os ikke i panik, men fik os til at grine a.h.t., hvilket jo gjorde at båden røg tilbage til udgangspunktet.

Vi gjorde så det dumme jeg har været med til. Vi lod båden ligge, sneg os tilbage til bådudlejningen (jeg tror vi havde betalt 2 eller 5 kroner i depositum) hvilket vi i denne situation så stort på. Vi skulle blot have fat i vores cykler så vi kunne komme hjem til "trygge" Brumleby.

Om der var eftersøgning efter os tre drenge ved jeg ikke, men det var jo dumt ikke at være ærlige, som vi ellers var, og blot sige at vi ikke kunne magte at ro båden tilbage.

Vi lejede ofte en robåd i Christianshavns Kanal. Man måtte kun sejle i kanalerne omkring Christians Havn. Men Arne, "Bimmer" og jeg skulle selvfølgelig tværs over havneindløbet, som dengang var noget trafikeret.

Et rimeligt stort skib tudede af os og vi roede som gale for at komme over på den anden side af havneindløbet til Nyhavn. Vi roede derefter stille og roligt tilbage til Christians Havn og afleverede robåden med små uskyldige øjne.

Teenageårene var for mig en blanding af stolthed over at være i lære som blikkenslager, men samtidig en form for misundelse over alle dem som stadig gik i skole, var ubekymrede og ikke mindst holdt mange fester.

Dette førte til at jeg ofte gik mine egne veje.

Det startede allerede da jeg skulle finde mig en læreplads: Min far havde talt med sin svoger (onkel Robert) som var ansat i et bogtrykkeri i Linnégade ved Nørreport, og kunne skaffe mig en læreplads i bogtrykkeriet, jeg husker ikke som hvad!

Af respekt for min far og at han ville skaffe mig en læreplads (hvilket ikke var så nemt på den tid), turde jeg ikke fortælle ham at jeg som 14-årig allerede selv havde skaffet mig en læreplads som rør lægger, hvilket senere blev ændret til en læreplads som blikkenslager.

Jeg mødte op til en samtale på onkel Robert's bogtrykkeri. Blev vist rundt og så alle de store mængder af paller med kæmpe ark af trykte og utrykte sider som sidenhen skulle indbindes. Dette var ikke noget der fangede mig.

En sjov lille historie om bogtrykkere dengang var, at de havde en utrolig stærk fagforening. Hvis man som trykker blev arbejdsløs havde man mere i understøttelse end min far havde som fuldtidsansat ufaglært kommunalarbejder.

Inden da, da jeg gik ud af skolen, skulle jeg skaffe mig noget arbejde. Det blev hos boghandlen N. Olaf Møller i Frederiksborggade. Jeg tog jobbet som bud i en boghandel, idet min bror Ejvind og fætter Arne begge havde været bude hos Rønnes Boghandel på Østerbrogade, hvor de på cykel kørte med 3-5 bøger til diverse "fine" familier på Østerbro.

Det viste sig, at N. Olaf Møllers boghandel var den største leverandør af tegningsmateriale til næsten alle Tekniske Skoler i København. De havde egen varevogn, vi var tre bude på "Long-John", budcykel med lad forrest, med plads til utrolige mængder tegneark, blyanter, kladdehæfter o.s.v. Det var tungt og uhåndterligt ad h.t.

Årsagen til at jeg fik dette budjob var, at betingelsen for at få lærepladsen som blikkenslager var, at jeg skulle bestå en psykoteknisk prøve på det psykotekniske institut på 4. sal i Nørregade, hvilket jeg bestod. Jeg blev hér tilbudt jobbet som bud hos N. Olaf Møller indtil jeg kunne starte i lære, hvilket jeg som sagt tog.

Den psykotekniske prøve bestod bl.a. af at putte de rigtige klodser: Runde, firkantede, trekantede og flere andre former i de rigtige huller i en trækasse. Desuden var der forskellige tekstspørgsmål. Jeg erindrer i sær et af dem: Når en løve er = med fire, Hvad er så en flue = med? Det var indlysende at det måtte være seks. Altså benene

Stolt over at havde bestået prøven, hvor resultatet blev fremsendt til hvor jeg havde søgt læreplads, fik jeg OK for at kunne komme i lære pr. 1. oktober 1960.

Jeg skulle dog konfirmeres den 10. oktober 1960.

"Jeg selv havde fra jeg var 12 til 14 år, haft budplads hos en købmand på Østerbrogade. Nogle husker måske navnet GOVA som stod for GOde VARer.?"

Indehaveren, som lignede Stalin kaldte sig Johannesen, men talte med Polsk/Norsk accent. Jeg tror han var polsk flygtning som via ægteskab i Norge var kommet til Danmark, uden at ville vedkende sig dette.

Jeg tjente 25 kr. om ugen (Arne fik 30 kr. om ugen for dagligt at køre med 2-5 bøger) ved udbringning af varer til de meget fattigfine som boede på Østerbro.

Eksempelvis ringede de altid og bestilte varerne som skulle bringes, idet de ikke ejede kongens mønt. Når jeg så via køkkentrappen havde båret alle varerne op og havde fået veksle/byttepenge med, skulle jeg (som 12-årig) rykke for allerede manglende betaling. Jeg blev selvfølgelig affejet med at: Grosseren er ikke kommet hjem endnu!

Når ikke der skulle bringes varer ud, stod jeg i kælderens og vejede kartofler og sæbspåner af i mindre poser, som var blevet hjemkøbt i store sække.

Kartoflerne skulle i poserne fordeles som små, jævne og store og præcis veje 1 kg. Sæbspånerne, som støvede i næsen og fik mig til at nyse uafbrudt var det værste arbejde".

Fra skolen var det normalt at få en halv fridag, hvis man var blevet konfirmeret om søndagen.

Efter få dage i lære bankede jeg på døren til direktør Albert Jørgensen. Han sagde kom ind, stod ved de store borde med tegninger o.s.v. for beregninger af tilbud på enorme anlægsarbejder.

Jeg fortalte at jeg skulle konfirmeres den 10. oktober, og bad derfor om en halv fridag om mandagen. Han kiggede over sin små læsebriller og sagde: Du holder helt fri mandag og møder frisk på tirsdag.

Jeg tror ikke han anede hvem jeg var, men jeg syntes jo naivt at han var min øverste chef og kunne tage stilling.

Han har nok smilet i sit indre over denne lille splejs der turde dette. For normalt havde vi kun kontakt med de to dygtige overmontører: Men de var ude for at passe deres arbejde på byggepladserne. Og hvad gør man så?

Jeg elskede min læreplads som blikkenslager. Det var et stort firma som om sommeren havde op til 80 ansatte og om vinteren 30-40 ansatte. Det store boom om sommeren, skyldtes renovering af diverse fyr i beboelsesejendomme hos KAB (Københavns Almene Boligselskab) og AAB (Arbejdernes Almene Boligselskab).

Mine brødre havde været i lære i små (og måske mere charmerende VVS-firmaer), hvorfor de nogle gange hånede min for ikke at mærke det rigtigt på kroppen. I modsætning til mine brødre, som selv skulle transportere diverse materialer på trækvogn, budcykel eller på motorcykel med sidevogn, var der ansat chauffør som kørte frem til de forskellige arbejdspladser med værktøjskasser, kosangasflasker, gas & iltflasker o.s.v.

I min blikkenslagerkarriere, som sluttede da jeg var 27 år, foregik dog alt tagarbejde uden stilladser. Skifersten og øvrige materialer skulle bæres op ad køkkentrapperne. Det var et hårdt arbejde for en lille lort på 14 år

Da min læremester erfarede at jeg havde 2 brødre som var blikkenslagere, blev jeg bedt om at kontakte dem da han manglede folk.

Ejvind var nyudlært, så jeg kontaktede først Erling, men han takkede nej. Det blev så Ejvind, som jeg arbejdede sammen med i flere år på såvel renoverings- som nybygningsopgaver. Ejvind blev senere Gas og Vandmester for samme firma. Men det er en helt anden historie.

Jeg ved godt at jeg nu gentager mig selv om blikkenslagerfaget, men det dog baggrund for senere ansættelser.

Uden at prale, var jeg virkelig god til afløbsrør med blystøbte muffe og ikke mindst tagarbejde med tagrender, nedløbsrør, kvistinddækninger, skotrender, gavl- og skorstensinddækninger, zink- og kobbertage. I blikkenslagerfaget var disse ting virkelig noget jeg holdt utroligt meget af, og gik meget op i.

Foruden at have arbejdet med nybyggeri som etageejendomme, rækkehuse og kædehuse samt ejendomsrenoveringer i Storkøbenhavn, har jeg arbejdet på- og i mange af bygningerne på Rigshospitalet med diverse ombygningsarbejder og vedligeholdelse.

Især husker jeg da vi arbejdede i Tandlægebygningen, Retsmedicinsk Institut og Afdeling O (den lukkede afdeling). I tandlægebygningen var jeg ved at lave nye rørinstallationer for varmt og koldt vand. Jeg havde lidt murren med en visdomstand, hvilket jeg fortalte en af tandlægerne i håb om at han ville fixe det gratis. Det gjorde han ovenud, idet at han hev 3 visdomstænder ud. Til tandlægens store undren fortsatte jeg med mit rørarbejde. Det varede dog kun til bedøvelsen havde fortaget sig og jeg måtte køre hjem midt i arbejdstiden.

På retsmedicinsk Institut skulle der i kølerummene i kælderen (hvor ligene blev opbevaret) laves nye rørinstallationer op til stueetagen's nye "opsprætterstuer". I starten bad jeg personalet om at rydde hvert enkelt kølerum for det pågældende rørarbejde. Efter et par uger hvor man havde set lig blive kørt frem og tilbage til elevatorerne, endte det med at jeg selv flyttede rundt på ligvognene. Alle lig havde et skilt sat fast på den ene storetå, så jeg kunne ikke komme til at forbytte nogen.

En morgen jeg kom, var der i løbet af natten kommet en far ind som havde begået selvmord med sine to børn i sin bil ved kulilteforgiftning. Under det hvide lagen stak en lille rød gummistøvle ud. Jeg havde selv 2 små piger, så det kunne jeg simpelthen ikke klare. En kollega blev sat til at færdiggøre rørarbejdet.

Afdeling O, den lukkede afdeling, blev indvendigt renoveret fra A til Z. Der var dog mange patienter i en tilstødende bygning. Rummene for behandling med elektrochok lå i kælderen, hvor vi i kældergangen stod og skar rør. Fastspændte urolige patienter blev kørt til behandling med elektrochok. Når de efter nogen tid blev kørt tilbage, var de blide som lam. Jeg har senere 2-3 gange set filmen "Gøgereden" og har hver gang tænkt på Afdeling O

I fodboldklubben Skjold (som oprindeligt stammer fra Brumleby) har jeg spillet som lilleput, drenge og junior-spiller. Jeg startede som højre bak, men blev senere en habil højre wing som kunne løbe hurtigt med bolden til baglinjen og smække bolden ind over til hovedstød. Et par gange skruede den i mål i stedet for. Fodboldklubben Skjold fejrer i år 2015 100 år's jubilæum.

Fodboldkarrieren sluttede med min læretid. Den indebar bl.a. 3 aftener om ugen at gå på teknisk skole med tegning, geometri, udfoldning og beregninger for arealer og rummål. Det gik nu fint med lærdommen, da jeg kunne se et formål med læringen, i stedet for folkeskolen.

De tre gange aftenskole om ugen var faktisk lidt stressede, men ordet stress var endnu ikke opfundet. En uge i min læretid kunne se således ud:

-Cyklede hver dag fra Brumleby til Sydhavnen og hjem igen via en rørgrossist i Valby for at købe manglende fittings, som svenden havde skrevet seddel på og som jeg skulle have med næste morgen.

-Cyklede tre aftener om ugen via fælledparken til Nørrebro hvor jeg gik på aftenskole

Alt i alt cyklede jeg på min gamle cykel (uden gear) ca. 85 km. om ugen i sol, regn, blæst og sne. Orkede derfor ikke at skulle træne fodbold 2 gange om ugen og spille kamp i weekenden.

PS! Jeg skulle møde kl. 07.00 i Sydhavnen. Hvis jeg kom våd eller svedig kl. 07.02, spurgte svenden om jeg havde svært ved at komme op om morgenen. De var sku ikke lige rare alle sammen, men var jo også fra en endnu ældre skole med kæft trit og retning. Jeg tror og håber på at denne race for længst er uddød?

Vi løb meget på skøjter på den nye kunstige skøjtebane ved Østerbro Stadion. Hér løb jeg bogstavelig talt ind i Inge.

Inge blev min første store forelskelse, vi holdt utroligt meget af hinanden og elskede hedt allerede i en alder som 15-årige. Vi blev ringforlovede som 16-årige (det blev mange dengang) og troede på at det skulle være os to for resten af livet.

I to somre tog vi på camping hver weekend til "Solbakken" i Kirke Hyllinge ved Roskilde Fjord. Til familie og venner sagde vi blot at det var en dejlig campingplads. I realiteten var det naturistcamping som vi holdt meget af. Vi elskede begge to dette nøgne liv i flot natur med badning og godt samvær med gode venner som havde samme interesse.

Inge fik desværre som 18-årig en hjerneblødning, hvilket selvfølgelig betød STORE forandringer i både Inge's og mit liv.

Inge var lang tid i koma, men vi kunne kommunikere med håndtryk for ja, nej eller ved ikke, da hendes hørelse var OK. Senere efter hjerneoperation og indlæggelsen på Glostrup Hospital, skulle Inge til genoptræning på det daværende sanatorium og genoptræningscenter i Hornbæk.

I denne 2-årige periode besøgte jeg Inge 2-3 gange ugentligt, men måtte erkende med mig selv: Tør og vil du Erik, gå fuldt og helt i et fortsat forhold med Inge?

Jeg valgte nu et liv uden Inge. Puha. det var mere end svært at fortælle hende.

Jeg var blevet udlært, skulle snart være soldat, kunne ikke mere støtte Inge i det daglige. Hold da kæft hvor jeg havde problemer med mig selv, min samvittighed og om min fremtid?

Da jeg blev atten år tog jeg kørekort til motorcykel hos Darlovs Køreskole på Tagensvej. Kroner 150,- inklusiv alt. Jeg købte en scooter, Vespa Grand Turismo i blå metallak og med forkromede pyntelister. Når den ellers ville starte var den alle tiders. Den var dog kold at køre på om vinteren, så jeg købte i stedet en kabinescooter som man måtte føre med motorcykelkort. Det var en knaldrød Trojan (identisk med en Heinkel) hvor de to baghjul sad tæt sammen. Dette var en ulempe om vinteren hvor der kun var to bilspor i sneen og mine to små baghjul skulle køre midt mellem sporene i sneen. Det var en slingervals der ville noget.

En gang i mellem gik jeg i byen alene, mine venner gad kun at gå på værtshus og spille billard og var ikke meget for at gå ud og høre musik og danse.

En aften, i Palads Teatret hvor der dengang lå Le Carusel (Karusellen), som var et mekka at barer, dansested og hyggelige borde, så jeg pludselig en ung smilende glad kvinde komme fra dansegulvet og sætte sig ned lige ved bordet ved siden af. Jeg var nu soldat og oprådt rank og flot, dog uden uniform. Soldatertiden vende jeg senere tilbage til

Jeg tog mod til mig op bød op til dans. Hun smilede, med flotte tænder og rytme i kroppen, og sagde: Ja tak.

Vi dansede tæt og intens, snakkede og talte om hvem vi var o.s.v.

Vi udvekslede navne, adresser og telefonnumre.

Det var jo så Lena (min kommende hustru) jeg havde mødt.

Lena må have været beruset, for hun kunne ikke erindre hvordan jeg så ud da vi skulle mødes næste gang.

Jeg lagde ikke skjul på at jeg stadig så til Inge og fortalte om min situation. Lena som dengang var sygeplejeelev i Slagelse, var utroligt forstående, hjælpsom og en god støtte for mig.

Vi kunne dog ikke undgå at blive forelsket i hinanden, hvorfor jeg endeligt sluttede mit forhold til Inge.

Sidenhen har jeg hørt at Inge blev gift og fik et barn med en anden handicappet.

Da hverken Lena eller jeg var særlig troende, blev vi borgerligt viet og fik siden 2 døtre, Shanny og Mie.

Da vi fik Shanny, og hun skulle døbes, sagde kordegnen: Dette navn findes ikke, så i må finde et andet. Jeg sagde til kordegnen, at hvis ikke hun kan døbes dette navn, bliver hun "blot" navngivet.

Efter et par uger fik vi svar fra kirken som sagde at dette navn nu godt kunne godkendes. Navnet Shanny, som flere i dag hedder, stammer fra mig med en sammentrækning af navnet på sangerinden Sandy Shaw fra England som altid optrådte barfodet. Så Sandy og Shaw blev for mig til Shanny. Jeg syntes stadig det er et "fedt" navn.

Da Lena og jeg ikke var særlig troende, og derfor ikke rigtigt havde ønsker om barnedåb i kirken, insisterede min "heks" af en svigermor på (hvilket af hende blev vel annonceret i resten af Lena's familie. Brødre, svigerdøtre og svigersønner) om ikke at deltage i en navngivning, men kun ved dåb i en kirke. Lena bøjede sig for sin mor og for husfredens skyld.

Min svigermor holdt absolut ikke af mig, idet Lena og jeg levede et helt andet liv end Lena's søskende, hvor der var daglig kontakt mellem "Mama Mafioso" og de øvrige børn, på nær Lena.

Min svigerfar, som var snedker, havde jeg det godt med, men hvis noget kom på tale om hans kone. var han tavs som et lille fromt lam. Hvilket han også var i deres forhold.

Min svigermor prøvede flere gange at drive kiler ind mellem Lena og jeg. B.l.a. med mange hilsner fra Lena's ekskæreste, som moren åbenbart stadig havde kontakt med, samtidig med at jeg hørte på det.

Ved Lena's lillesøster's bryllup, hvor vi alle stod i en stor rundkreds omkring et stort tag-selv-bord, kom "heksen" rundt og hilste på alle i rundkredsen.

Da hun nåede til mig, spyttede hun mig i ansigtet og sagde: "Dig hader jeg". Fin svigermor i'k?

Jule- og fødselsdagsgaver var der stor forskel på til børnebørnene. Nogle fik cykler, borde og reoler. Andre fik dyre gaver. Shanny og Mie fik hver en lille pakke med jeg ved ikke hvad?

Min daværende svigermor lagde aldrig skjul på (som min farmor) hvem hun holdt mest af.

Det var i meget lille grad dette prægede vores ægteskab. Vi havde taget stilling. Vi havde det godt, især med Arne og Lone (også kaldet AR-LO , opfundet af Shanny da hun ikke kunne udtale Arne og Lone)

Lena og Jeg startede i en nedlagt skomagerbutik på Nygårdsvej 24 på Østerbro. Vi var lykkelige med at fået vores eget hjem. Boliger var dengang nærmest umulige at få fat på:

Jeg var jo nu blikkenslager, og i denne forbindelse installerede jeg gasfyret centralvarme i nogle herskabslejligheder på Sortedam Dosseringen 59, med udsigt over Søerne.

Ejerinden af ejendommen (lignede lidt Helle Thorning) blev meget tilfreds med mit arbejde, og tilbød mig en stor 5-værelses lejlighed i ejendommen.

Problemet var, at det kunne man ikke blot få med 1 barn. Vi ventede os barn nummer to, så Lena måtte stille op hos kommunen og fremvise sin tykke gravide mave for at vi kunne blive godkendt til denne lejlighed. Det blev vi.

Det var dog ikke det bedste sted at opvokse som børn. Vi havde nu Shanny som skulle ned og lege og Mie som også skulle vokse op hér. Gården var ganske lille og grænsede op til 3. baggård fra Ryesgade. Lena fik stjålet trusser og BHér fra tørresnoeren i gården, og Ryesgade var noget af et "rababerkvarter".

Vi fik tilbudt en lejlighed i Ådalsparken, hvilket var et helt nyt byggeri i Usserød ved Hørsholm. Vi slog til og flyttede nordpå. Vi fik stor altan, indkøbscenter, daginstitutioner og skole. Lena fik job som sygeplejerske på det nærliggende Usserød Sygehus. Alt i alt var dette godt, men måske det i dag man vil kalde en ghetto?

På trods af min svigermor, kom vi dog en del samme med Lena's søskende. Dorin og Birthe, Johnny og Inge samt Kirsten og John, hvilket altid var hyggeligt.

Hos søster Inge og svoger Johnny satte jeg nye fliser op i deres badeværelse og indmurede det fritstående badekar. Dette medførte at vi var der ude flere gange, og hvor vi afsluttede med en stor fin middag med tak for min hjælp til et nyt og lækkert badeværelse.

Under denne middag spørger min svoger Johnny: Kunne du ikke tænke dig at blive luftfragtspeditør?
Jeg var **et stort** spørgsmålstejn. Hvad mener du med det?

Johnny som var afdelingsleder hos Schenker & Co A/S i Københavns Lufthavn, inviterede mig ud på hans arbejdsplads i lufthavnen, så jeg kunne "snuse lidt" til atmosfæren.

Dette var noget af en oplevelse. Tidligere havde jeg kun arbejdet på kontorer med at skifte radiatorer ud eller udført andre VVS-opgaver. Alt kontorpersonale var dengang for mig nogle forkælede, selvoptagne og til tider meget uudholdelige personer som troede de var "noget".
Dette har siden ændret sig radikalt.

Lønnen/gagen var meget lavere end som blikkenslager. Lena og jeg talte meget om denne mulighed for at jeg kunne få en anden karriere. Jeg har siden mit 14. år set nedslidte rørsmede med krogede og frostramte fingre, hvilket jeg ikke ønskede at ende som.

Jeg sagde ja til jobbet som speditørlærling med følgende lønkrav, idet jeg gik voldsomt ned i løn:
-Lena og jeg havde beregnet hvor meget jeg kunne gå ned i løn i 3 måneder
-Efter tre måneder, hvis alt gik godt, skulle lønnen stige
-Jeg skulle have betalt et engelskkursus (alt foregår på engelsk i lufthavnen)
-Jeg skulle have betalt et skrivemaskinekursus.

Johnny overholdt lønftalerne, men mit skriftlige engelskkursus på Berlits betalte jeg selv og mit skrivemaskinekursus bestod i, at Johnny kom hjem til mig med en gammel rejseskrivemaskine.

Efter at have fundet ud af hvor de havde placeret alle bogstaverne på en skrivemaskinen, øvede og øvede jeg på alle tider af døgnet, for at være forberedt til min nye lære-arbejdsplads.

Det skriftlige engelskkursus, hvor til man ugentligt indsendte sine opgaver, som så blev besvaret ugen efter, gik sådan nogenlunde og jeg bestod med en rimelig karakter som blev fremvist for min nye arbejdsgiver (svoger Johnny).

Jeg var i lufthavnen i 9 år, hvor øvrige ansatte først det sidste halve år fandt ud af at vi var svogre. Det syntes jeg borger lidt for kvaliteten af begges seriøsitet i jobbene.

I løbet af de ni år var der virkelig mange sjove sociale oplevelser med kolleger og venner.
Peter Hansen som altid var den evige toer i sprint på Ordrupbanen, efter nylig afdøde Peder Pedersen, gjorde mange tiltag. Bl.a. havde personalet (for hvem det interesserede) en årlig oplevelse til 6-dages løbet i Forum. Det var altid næstsidste aften i blok 2. med fadbamser.

En af disse aftener, havde en anden kollega noget kørende med sin nabo i al venskabelighed. Min kollega bad mig om at ringe fra telefonautomaten i Forum (med masser af baggrundsstøj fra 6-dages løbet) hver time. I alt 5 gange. Jeg skulle spørge om John var hjemme. Der boede selvfølgelig ingen John. Ham som tog telefonen blev selvfølgelig mere og mere irriteret. Til sidst da 6-dages løbet var slut kl. ca. 01.00, ringede jeg selvfølgelig og sagde: Hej det er John, er der nogen der har ringet? God gags mellem naboer.

Firmaet deltog også i flere år på cykelturen "Amager Rundt".
Et af de første år kørte chefen (Johnny) servicevognen. Servicevognen var selvfølgelig malet i den grønne firmafarve med gult logo: **SCHENKER JET CARGO**

På taget af folkevognsrugbrødet, var der fastspændt en flyver med 2 meter vingefang og x 2 meter lang, og selvfølgelig malet identisk med bilen.

Johnny medbragte øl og vand samt is i flamingobokse til børnene, gjorde grin med os der cyklede, og nød ikke at være med på cykel. Fed fed tur.

"Amager Rundt" var dengang et tilløbsstykke med ca. 2000 deltagere. Ruten var på 40-45 km. Cykelryttere startede som de første for at komme først i mål. Siden kom alle vi andre så cyklende på opfindsomme cykler. Diverse udgaver af tandem, tredem, firedem, ottedem og forskellige ladcykler.

Folk stod langs med ruten på Prags Boulevard, Amager Strandvej, Englandsvej, Øresundsvej og ikke mindst på Amagerbrogade. Folk viftede med flag og klappede. Dette er i dag en Saga Blot.

Jeg startede i Lufthavnen som 27-årig hvor vi boede i Kokkedal, med den daglige tur fra Kokkedal gennem byen til Kastrup. Det var en meget langsommelig og trafikeret rute, men Lena havde jo sit job på Usserød Sygehus.

Mit unge liv med Lena og Lone var fantastisk. Vi hyggede os. Vi snakkede. Lone forkælede Lena og jeg med mange gaver og mange besøg. Lone forærede hos en flot hvid lampe med skærm og blå kaktusmotiv, men ikke mindst en fantastisk flot unik vugge. Vuggen, som stadig er bevaret (på mit loft) er intakt med det originale betræk. Himmel, vugge og betræk er stadig flot, selvom den er blevet brugt af over 20 babyer, hvor alle navne enten er broderet i den indvendige hvide himmel, eller malet på kanten af gæret.

Hvis man passer på den, kan den stadig udlånes til nye babyer.

Lena og Lone var elevkammerater fra sygeplejeskolen i Slagelse. De var som to aks på samme strå. Dette fik jeg bekræftet i efteråret 2014, da Lone og Arne havde inviteret til 140-års fødselsdag (2x70 år). Her mødte jeg to andre gamle elevkammerater, Tove og Pia. Vi kom selvfølgelig til at tale om "gamle" dage, da de alle var elevkammerater. De sagde begge to: At trænge ind til Lena og Lone var stort set umuligt.

Lena, Lone og jeg blev inviteret til karneval i Himmelev ved Roskilde, hos en af deres gamle elevkammerater. Min mor syntes at jeg skulle invitere fætter Arne med, hvilket jeg ikke helt bifaldt. Jeg kontaktede dog fætter Arne, som straks sagde ja tak til invitationen. Kreative Arne fremstillede en munkekutte ud af en sæk, hvilket åbenbart må have gjort indtryk på Lone.

Et lille PS til dette karneval er, at Arne og jeg altid har sagt at vi blot behøvede en stol at sove i. Og hvem tror i tog de bedste sovepladser?

Lone havde nu besluttet sig for at købe en bil. Jeg foreslog at Arne som automekaniker kunne gå med ud og se på en brugt bil, hvilket han gjorde.

Det var hos SMC (Skandinavisk Motor Company) på Østerbrogade. De fandt en fin velholdt folkevogn (boble) som Lone købte uden at have konsulteret sin bank. Banken sagde dog OK, men mente hun burde have talt med dem først. Arne og Lone har som alle ved, siden dannet par.

I denne folkevogn havde vi en uforglemmelig sommerferie Vi var med Shanny som lille pige det meste af Jylland rundt. Herlig tur.

Vi skiftedes til at styre Lone's nye bil, hvilket var herligt for os der ikke havde bil. På hjemvejen fra Jylland, var det mig som kørte. Vi blev enige om at aflægge en visit hos Tove og Valde i Himmelev. Det var dem som havde holdt karnevallet.

I mellemtiden havde Arne og jeg hjulpet Valde med at bygge en overdækket carport. Da vi så kom kørende for at besøge dem, glemte jeg alt om at vi havde en klapvogn på taget af bilen.

Klapvognen ramte taget på carporten, og i bakspejlet kunne jeg se en klapvogn i bagruden som var gledet ned fra biltaget. Dette var ikke særligt populært, men Lone smilede blot og sagde: Det er jo hvad der kan ske!

Samtidig med bekendtskabet af de to søde piger aftjente jeg min værnepligt hos Falsterske Fodregiment "helt nede i Vordingborg".

På sessionen, hvor jeg stod i underbukser, flot, rank, solbrændt, blikkenslagermuskuløs, med en højde på 178 cm, blev jeg spurgt om jeg ville være garder. Jeg tror jeg sank 5-10 centimeter ved dette spørgsmål. Dette var absolut ikke noget jeg kunne tænke mig.

Mine brødre, som begge havde været i Flyvevåbnet, og havde berettet en del om dette, fik mig til at spørge om jeg kunne komme ind til Flyvevåbnet. Svaret var som sagt fodtude hos Falsterske Fodregiment i Vordingborg.

Min soldatertid, som alle unge mænd i dag burde misunde, var en fantastisk oplevelse. Der var selvfølgelig kæft, trit og retning, men: I de 15 måneder opstod der et fantastisk kammeratskab. Vi blev som det hedder "rigtigt røvet" såvel som rekrut, menig og på befalingsmandsskolen. Som 711427 blev man så blot et nummer ligesom alle øvrige i det 110 mand store kompagni, Men i stedet opfandt vi mange øgenavne: Buschaufføren, Den Blege, 09-nul hjerne, Støvsugeren, Blikkenslageren, Maleren o.s.v.

Jeg var buschaufføren, idet jeg kørte en GMC lastbil (med 14 hjul under) og 26-28 mand på ladet. Den Blege hed oprindeligt 711426. Det kom sig af, at vi fik rigtig mange vaccinationer under militærtjenesten. 26 stod derfor altid foran mig i køen for vaccinationer. Jeg spurgte altid hvordan han havde det. Han blev jo altid mere og mere hvid i hovedet som "nålen nærmede sig". Han sagde altid: " Jeg har det fint". Det havde han ikke, og som ham bag ved har jeg grebet ham flere gange når han besvimedede.

09-nul hjerne var en virkelig kluntet soldat. Han burde aldrig være blevet indkaldt. Han var altid uheldig. Kom til skade uafbrudt, kunne ikke ramme målene med sit gevær og var ofte med sine udtalelser til grin i kompagniet. Vi var 6-8 stykker som tog hånd om ham i 2. deling. Han blev af os andre beskyttet og al mobning ophørte straks.

"Støvsugeren" var vores befalingsmand (Sergent) og stod ansvarlig for at 2 stuer med i alt 36 rekrutter altid fremstod støvfrie. Dette var umuligt Han kunne altid finde støv et eller andet sted og kunne forsinke os til at nå toget når vi skulle hjem på orlov. I bund og grund en dum og uforstående person, som en af de få jeg oplevede hos militæret.

"Blikkenslageren" var 711418 (Peter Schulz). En herlig morsom og humoristisk person. Begge som blikkenslagere fandt vi hurtigt sammen. Vores største bedrift som soldater, var at skaffe varmt vand i bruserne i rekrutbygningen. Bygningen bestod af tre etager med et baderum på hver etage. Baderummene bestod af 1 varm hane og 6 brusere med koldt vand. Den varme hane (med meget varmt vand) blev benyttet til at skylle geværdele af i, hvorefter delene blev indsmurt i geværolie. Dette var forbudt, men alle gjorde det.

Peter "blikkenslager" og jeg kiggede lidt på rørene. Vi fandt ud af at jeg skaffede en flad gummipakning, satte den ind i den varme hane og lukkede for ventilen til det kolde vand. Vi kunne nu føre det varme vand ind i koldvandsrøret og spæde med koldt vand fra ventilen på det kolde vand.

De andre etager ville gerne have det samme arrangement og introduktion i hvorledes dette skulle betjenes, hvilket de fik. Vi fjernede hver dag pakningen i den varme hane for ikke at blive afsløret

Det morsomme er, at alle baderum i rekrutbygningen nu summede af liv og glade dage og masser af duggede ruder. Dette var på Vordingborg Kaserne aldrig set før fra de kolde baderum.

Der var nogen der sladrede om hvem ophavsmændene til dette var. Peter og jeg blev kaldt ned på kompagnichefens kontor. Til stede var desuden vores premiereløjtnant (hård negl) og vores overfenrik (sød rar og forstående) Vi havde ikke røde ører, men syntes at hygiejnen hos alle os rekrutter var steget væsentligt med de varme bade, i stedet for kolde brusere som ikke blev benyttet.

Både Kaptajnen, Premiereløjtnanten og vores Overfenrik trak på smilebåndet da de hørte hvad vi havde foretaget os. De troede vi havde lavet et større indgreb på rørsystemet. Vi fik dog forbud mod at gøre dette fremover (ingen af dem var jo blikkenslagere og kunne se hvor harmløst det var).

"Maleren" 711428 var helt utrolig. Hans hjelm sad altid skævt, han støvler var aldrig snøret efter forskrifterne og han var fuldstændig kold over for diverse befalingsmænd (med eller uden stjerner), diverse kommandoer som Rør, Ret, Præsenter gevær. Med undtagelse når der blev sagt: Til orlov, Træd Af.

Det var også ham der en dag på øvelsesterrænet, hvor befalingsmanden sagde: Flyverskjul fald ned, som den eneste blev stående. Befalingsmanden spurgte hvorfor han blev stående, hvor til 28 svarede sagde at han stod bag ved et træ. Befalingsmanden sagde han ikke kunne se noget træ: 28 svarede at heller ikke kunne se nogen flyver. Alle skreg af grin, incl. befalingsmanden.

Jeg har været på militærøvelser mange steder: I Sønderjylland (meget på Als), Oksbøl (med Centurian tanks hvor vi skulle sidde op på disse tanks og løbe ved siden af dem under angreb. Støjen og larvefødderne var skrækindjagene), Jægerspris (med skarpladt ammunition), Fyn's Hoved (blev om natten sejlet fra Sydsjælland af tyske landgangsfartøjer med ilandsætning på Nordfyn. Der var ingen lys og kun ca. 10 cm. plads i hver side til min store GMC ved ombordkørsel), Bornholm (det var alle tiders øvelse. Jeg sad med min GMC og feltradio midt i Almindingen. Solen skinnede, fuglene sang og jeg skulle blot afvente signal til hvor jeg nu skulle køre hen).

Desuden har jeg været en del af et vagtkompagni udstationeret på Kastellet i København. Det var en pudsig oplevelse at rundere på voldene med skarpladt gevær, hvor man som dreng havde kælket på den tilfrosne voldgrav.

En sjov ting omkring øvelserne er, at vi fik meget dåsemad.

Alle dåser var malet i militærfarve uden påskrift om indhold. Der var dog stemplet nogle tal i bunden af dåserne som vi hurtigt fik lært at tyde. Eksempelvis var 140 hakkebøffer o.s.v.

Da jeg som sagt kørte lastbilen, hvor også provianten blev opbevaret under øvelserne, havde jeg masser af tid og muligheder for at vælge mig de mest attraktive dåsemenuer.

Et kapitel fra min militærtjeneste, hvor jeg blev udtaget til befalingsmand og skulle til Sønderborg Kaserne, er noget der skal nævnes. Straks det ved opslag blev bekendtgjort hvem der skulle på befalingsmandsskole stillede jeg på kaptajnens kontor og agiterede ivrigt og ihærdigt om hvem af befalingsmændene der havde en baggrund for at vælge mig til befalingsmandsskolen. Da jeg havde talt i 5-10 minutter, duppede kaptajnen med bagsiden af sin blyant ned i bordet og sagde: 27, kan De ikke selv høre, at med Deres argumentation er De lige sådan en vi har brug for som befalingsmand. Jeg kunne have bidt tungen af mig selv.

Jeg kunne simpelt ikke fordrage at kommandere med andre, hvilket vi jo skulle lære på skolen.

Min tid på skolen blev ganske kort, ca. 2 måneder. Jeg spekulerede som en gal på hvordan jeg skulle slippe væk fra skolen. Min far var nu kommet hjem, ramt af en hjerneblødning, og med Inge i erindring tænkte jeg at dette måske kunne bruges. Lena var på det tidspunkt elev på Sct. Hans Hospital i Roskilde Jeg udeblev fra skolen i 5 dage idet straffen var dobbelt så mange dage som udeblivelsen, altså 10 dage i arresten, hvilket gjorde at man så ikke kunne blive befalingsmand.

Jeg satte min mor ind i situationen og hængte min uniform hjemme hos hende. Det var hun bestemt ikke meget for. Jeg flyttede ind hos Lena på hendes værelse på Sct. Hans Hospital i de fem dage, hvor efter jeg igen meldte på Sønderborg Kaserne. Jeg forklarede at jeg var lidt ude af den på grund af tankerne om Inge og min fars helbred som min mor stod alene med. Man syntes jeg havde nok at spekulere på og ville derfor ikke straffe mig. Det væltede planen.

Jeg måtte nu blot nægte at ville være befalingsmand, hvilket indebar 4 mdrs. ekstra tjeneste. Mor Anna som altid var der for sine børn, fik besøg af psykolog fra militæret. Psykologen kunne godt se at der var brug for mig i hjemmet ved at gå til hånde og hjælpe med min syge far. Jeg blev, takket være mor Anna, indstillet til hjemsendelse når den almindelige militærtjeneste var overstået. Det endte med at jeg kun havde 2 ugers ekstratjeneste.

Min mor fortalte senere, at hende og psykologen havde siddet og grædt sammen. Jeg sender en varm hilsen til min mor.

Hjemsendt fra soldat skulle Lena og jeg på ferie til Mallorca. Lena havde på trods af min flyskræk fået mig overtalt. Dette skyldtes ikke mindst fætter Arne. Han var jo SAS og fly-nørd om en hals. Arne fortalte mig, at når flyet er lettet kan du klappe et bord ned, stille en cigaret lodret på bordet og cigareten vil blive stående.

Da mine børn ikke skulle med, insisterede jeg på at efterlade et testamente, hvor jeg ønskede at Lone og Arne skulle varetage mine børns interesser som var både bedst for dem som for Lone og Arne.

Ved min senere beskæftigelse som luftfragtspeditør i Københavns Lufthavn, hvor jeg kunne konstatere at alle fly kom og afgik til tiden, måtte jeg selvfølgelig ændre opfattelse. Jeg har siden fløjet til: Sydafrika, Portugal, Spanien, USA, Finland, Norge, Sverige, Island, England, Tyskland, Grækenland, Canada og Italien (nogle steder flere gange).

Lena og jeg boede som sagt i Kokkedal. Lena som sygeplejerske på Usserød og jeg som speditør i lufthavnen. Vi flyttede ind i et helt nyt byggeri som hed Ådalsparken. Byggeriet som bestod af et højhus, 2 lavere bygninger, indkøbscenter med bager, supermarked, bibliotek, vuggestue og børnehave, passede godt til os to udearbejdende. Fra Kokkedal station var der 4-5 min. gang. Til skole og fritidsklub var der 5-10 min. gang. Så alt i alt syntes vi at tingene fungerede.

Undtagelsen var dog, at jeg arbejdede som blikkenslager i København og senere som speditør i Københavns Lufthavn. Der var både store kørselsudgifter og lange transporttider. Dette var i ca. 1978.

Vi faldt for et nybygget dobbelthus i Dragør som vi kunne komme i besiddelse af med en udbetaling på kr. 5.000,- Da de på mit arbejde hørte at jeg havde givet kr. 365.000,- for huset, syntes de jeg var gået fuldstændig fra forstanden.

Mine børn fik nu kun 300 meter til Nordstrandsskolen fra Køjevænget 31, hvilket viste sig at være en god skole. Det blev i det hele taget et bedre liv, med mere lys og luft i vores lille have.

Jeg købte mig en brugt racercykel og blev meget grebet af at cykle. Når jeg kørte hjem fra arbejdet i lufthavnen kørte jeg ofte som træning Amager rundt 2 gange (ca. 70 km.) inden jeg stod af i Dragør. Nogle dejlige træningsture har jeg haft fra kl. 06.00 søndag morgen til Helsingør og hjem via Hillerød med frisk brød. Jeg har 2 gange deltaget i Sjælland Rundt på Cykel da ruten var på 350 km. Første gang på 12 timer og anden gang på 16 timer, man da var det også møgvejr med både regn og blæst.

Vi kom i mange år meget sammen med Lone og Arne: Besøg i hinandens haver med hunde, grillmad, øl og vin. Cykeltur Bornholm rundt med cykelanhængere og telte samt badminton i vintermånederne.

A pro pos Bornholm skal siges, at Arne og Lone havde alle tiders eksemplariske schæferhund (*ETNA*) som var med på turen. Holdt sammen på os alle sammen på Bornholmerfærgen, løb på landevejen når den havde lyst, hoppede op i cykelanhænger når der skulle slappes af og var altid opmærksom på om vi alle nu var til stede i teltlejren. Det var vi ikke altid, der skulle handles ind o.s.v. Så når først vi alle var samlet kunne hun lægge sig roligt ned og lukke det ene øje.

På denne tur var det arrangeret, at madholdet daglig bestod af en voksen og et barn fra hver familie. Det var en god ide.

En sørgelig historie om Etna er, at jeg skulle passe hende mens Arne og Lone var på ferie. Jeg flyttede ind i deres hus og hyggede mig med Etna. Om søndagen var vi en tur i Kongelunden hvor hun kunne løbe frit på strandarealerne. Da vi kom hjem fik vi begge aftensmad og jeg satte mig ved fjernsynet. Vejret var et "Baskervildevejr" med tung tåge og iskrystaller i luften. Etna ville hele tiden ud i haven eller ind i stuen. Vi endte med at gå i seng, mig på 1. sal og Etna i entreen.

De to foregående morgener var jeg blevet vækket af Etna med et slik på kinden. Denne morgen kaldte jeg på hende, dog uden reaktion. Da jeg kom ud på trappen kunne jeg se hun lå stiv og død i entreen.

Jeg blev stiv af panik, ringede til fætter Paul som beroligede mig lidt med at det er jeg jo ikke skyld i. Ringede så til arbejdet og fortalte hvad der var sket. En rar kollega kom og hjalp mig med at få Etna ned i et par sorte plastsække. Der var frost i jorden, så begravelse kunne der ikke blive tale om.

Kollegaen spurgte så om ikke jeg ville passe hans svigermor næste weekend. Så grinede vi og kørte på arbejdet. Arne og Lone fik senere en ny hund som de spurgte om jeg ville passe. Det kan man da kalde tillid fra venner.

Tilbage til Dragør hvor vi i bund og grund havde det godt. Af årsager jeg ikke kender og heller ikke fik nogen form for information om, blev Lena mere og mere deprimeret. Vennepar afskar hun en for en og til sidst også Lone som ellers havde været hendes hjerteveninde siden deres elevtid.

Det endte med skilsmisse efter godt 16 års ægteskab.

Noget der ærgrer mig og som mine børn har påtalt er, at de ikke blev involveret i skilsmissesnakken. De var trods alt 14 og 16 år. Men Lena havde som ultimatum sagt, at hun skulle have børnene, hvilket jeg bøjede mig for at få fred og starte et nyt liv. I dag må jeg sige at det var mere end en svag handling fra min side.

Mit nye liv startede i en 2-værelses ejerlejlighed på Greisvej på Amager. Jeg sleb gulve af, tapetserede, malede døre, vinduer o.s.v.

Lena fik bilen, jeg købte mig en brugt (men god) cykel og kunne stadig cykle til mit job i lufthavnen. Jeg skulle vænne mig til nu at gå på møntvaskeri med sorteret vasketøj (mørkt og kulørt), stryge skjorter og sengetøj. Jeg sagde til mig selv, at ingen skulle kunne se at jeg var en alenemand, hvorfor jeg nærmest blev hysterisk med at vaske tøj, stryge skjorter, støvsuge og tørre støv af. Sokker og underbukser blev sirligt lagt i farveorden i kommodeskuffen, hvilket de stadigvæk bliver. Dette er jeg dog ikke ene om, da Ruth er ligeså meget ordensmenneske som jeg. Avisen bliver lagt på plads når den er læst, afrydning og opvask fortages hver dag, vasketøj bliver lagt i vaskekurven o.s.v. Vi har til gengæld aldrig noget der hedder oprydningsdage.

Da jeg boede alene og Lone så mine skabe med nystrøgne skjorter i farveorden og skufferne med sokker og underbukser sagde hun: Du finder da aldrig en kvinde der kan holde dette ud!

Shanny sagde en gang da jeg privat skulle have besøg af en mulig kommende direktør i en ny ansættelse: Far kan du ikke lade et par kopper og tallerkener stå på køkkenbordet, så han kan se at her bor mennesker.

A pro pos sokker. Min chef i lufthavnen, som givetvis ikke lagde sine sokker i farveorden, kom en dag på arbejdet med to forskellige farver sokker på. Han sagde dog frisk: Jeg har et par magen til der hjemme.

I denne periode havde jeg lidt damebekendtskaber. Der var en jeg faldt for, solgte min lejlighed, og vi flyttede sammen. Det viste sig desværre at hun var meget "tørstig" med vin. Jeg har nok været mere end naiv inden jeg opdagede dette.

Igen kom min mor mig til undsætning. Mine møbler blev opmagasineret i hendes kælder og jeg flyttede ind på en drømmeseng i min mors dagligstue. Jeg havde fornemmelsen af at hun hyggede sig med det nye selskab. Jeg lavede mad og mor dækkede bord.

Jeg fik kort efter en dejlig lejlighed på Provst Benzonsvej i Gladsaxe, hvor der også var besøg af flere dejlige damer.

Den ene af dem mødte jeg til en fest i badmintonklubben. Ulla og jeg købte en dejlig andelslejlighed og blev gift. Ægteskabet var ikke super duper og vi blev skilt efter få år.

I denne periode fra jeg var 42 til 46 år læste jeg til merkonom (se også vedhæftede CV).

En sjov episode var, at da jeg trådte ind i klassen, troede alle de unge mennesker at jeg var læreren. Dette fik jeg dog hurtigt forpurret.

En herlig morsom gut (ansat i Fona) spurgte allerførste aften læreren hvor stor dumpeprocenten var på merkonomstudierne.

Læreren svarede ca. 30 procent. Han sagde så: Så mange er vi jo ikke i klassen. Om han var dum eller morsom fandt jeg aldrig ud af.

Jeg bor stadig i den dejlige 124 m² store hjørnelejlighed med altan på 4. sal i Blekingegade på Amager. Vi købte den for kr. 315.000. Den er i dag vurderet til kr. 1,8 mill. kroner. Dette er der sket fra 1989 til 2014.

En af Brunkålens Venner fyldte i 1998 50 år. Vi var alle inviteret til åbent hus, hvilket vi deltog i. Men fødselaren havde en overraskelse til mange af os. Vi blev indbudt til dejlig middag sent på aftenen på Østerbro. Da vi havde råbt hurra kl. 24.00, var vi to ungarle der blev enige om at vi skulle en tur ind til byen.

Det er den bedste bytur jeg har haft i mit liv, for der mødte jeg Ruth, med hvem jeg nu har boet sammen med i 16 år. Vi mødtes på restaurant Parnas kl. 01.30. Ruth havde været til firmafest på Sjøpavillionen og syntes hun nu trængte til en tur i byen i stedet for at være sammen med kollegaer. Ruth havde på det tidspunkt boet alene i sit rækkehus i Ishøj i 15 år med sine 2 sønner.

Ruth har senere fortalt, at dette var den sidste aften hun gad at gå i byen alene, hvilket hun ellers ofte havde gjort på forskellige dansesteder. Hun elsker at danse, hvilket ikke lige er min "kop te" desværre.

Jeg prøvede, med al min halvfulde charme, at overbevise Ruth og mig selv om, at det sagtens kunne blive "os to". Da Ruth hørte at jeg boede på Amager, hvilket var et stort minus i hendes øjne, var det vigtigt for mig at overtale hende til at tage med hjem, så hun kunne se hvor dejlig en lejlighed jeg havde. DET LYKKEDES MIG kl. 05.00 med løfte fra mig om at vi blot skulle sove og intet andet.

Da Ruth så lejligheden, og især køkkenet, sagde hun at hér ville hun gerne bo på betingelse af at jeg byggede en altan. Jeg sagde straks: Jeg bygger en altan til dig. Da det er en andelsforening vi bor i, er det ikke sådan bare lige at få lov til at opføre en altan. Men jeg gik på med som man siger med "krum hals og skæv skulder".

Efter megen debat i andelsforeningen, hvor andre også ville have altaner, indtil de hørte at det var et selvbetalt projekt, hvilket de ikke havde råd til, blev det godkendt at vi var 3 lejligheder, der har en niche mod gården som er skabt til en sydvest vendt altan. Om sommeren har vi sol fra kl. 14.00 til kl. 21.00 (Jeg vedhæfter billede af altanen) Ruth fik sin altan ca. 8 måneder efter at hun var flyttet ind. Det syntes jeg er godt gået af mig med at holde løfter. Min stolthed omkring altanerne er, at jeg har designet og beregnet projektet, som uden yderligere kommentarer blev godkendt af bygningsmyndighederne, oven i købet med ros fra myndighederne om design og udførelse.

Ruth og jeg mødtes den 30. januar 1998 og allerede den 1. april samme år var jeg i gang med at renovere hele hendes køkken som en efterligning af mit. Nyt gulv, ny bordplade med nedsænket kogeø, nyt højskab med indbygget ovn o.s.v. o.s.v.

I hendes hus var der dårlige vinduesrammer såvel i stueetagen som på første sal, som med en gammel blikkenslagers snilde kunne repareres/optimeres.

Jeg regnede med at hun syntes at jeg havde 2 gode hænder til både det ene og det andet, hvilket bar frugt.

Jeg fik så via Ruth pludselig 2 "sønner", en ny "svigerdatter" samt to "nye børnebørn". I dag er sønnerne henholdsvis 50 og 51 år, og vi har og har haft det rigtigt godt i alle årene.

Den yngste søn, Jan, bor alene i et dejligt hus i Holbæk, hvor jeg har haft den store fornøjelse at arbejde sammen med ham omkring etablering af 1. salen på huset. Det var hårdt arbejde med at bære og opsætte gipsplader i 2 lag efter at der var blevet isoleret med 20 cm. glasuld. Resultatet blev godt.

Jan er i øvrigt ansat i Nationalbanken som tekniker ved seddelpressen. Jeg har ofte bedt ham om at tage vareprøver med hjem, hvilket dog aldrig er lykkedes at få.

Den ældste søn, Peer, bor sammen med Charlotte og deres 2 børn, Rasmus 19 år og Rikke 16 år, i et dejligt hus i Tune. Hér har jeg også kunne gøre gavn når de var på ferie: Peer er udpræget kontormand (økonomisk kontroller, det jeg kalder 2 venstrehænder) og ikke særlig praktisk. Jeg har vedligeholdt alle deres sanitære installationer, olieret og malet døre og vinduer samt malet et stort udhæng på huset og loftet på den dobbelte overdækkede carport. I alt ca. 100 m².

Mine to døtre, Shanny og Mie, er stadig mine små piger, selvom de i år bliver henholdsvis 48 og 46 år. Jeg syntes på en måde det er underligt at have to så "gamle" børn, når man ikke selv føler sig så gammel til at have børn i den alder!

Shanny og Mie har jo selvfølgelig altid været et stort kapitel i mit liv. Så stort, at jeg i en alder af 30 år lod mig sterilisere. Jeg ønskede ikke flere børn end de to "perler" jeg havde fået, uanset om det var med Lena, eller om der ville komme nye bekendtskaber i fremtiden. Der kunne jeg jo så, ved ønske om et barn i et nyt forhold, have det nemt ved at sige, at dette ikke kan ikke lade sig gøre. Jeg har ALDRIG fortrudt denne beslutning:

Da jeg ikke fik drengebørn, skulle de selvfølgelig alligevel lære at lappe en cykel og være lidt praktiske, hvilket jeg syntes de i dag er blevet. Om det skyldes, opdragelse eller dem selv ved jeg ikke. Men praktiske er de begge to.

Shanny har tre børn: Lærke, Magnus og Caroline på henholdsvis 27, 25 og 23 år. (Jeg er en gammel morfar) Shanny arbejder i dag som kommunal visitor med uddannelse som ergoterapeut.

Mie har også tre børn: Rasmus, Kristian og Maja på henholdsvis 20, 18 og 6 år. (Mere gammel morfar) Mie er uddannet speditør, men arbejder i dag som uddannet fysiurgisk massør både hjemme og i diverse firmaer.

Alt i alt har Ruth og jeg nogle søde og rare børn og børnebørn. Alle har job eller er (med undtagelse af lille Maja) i job eller er under uddannelse og alle har en ren straffeattest.

Efter at Ruth besluttede at flytte ind hos mig, hvor vi også havde talt om at jeg kunne sælge min lejlighed og flytte ind hos hende, flyttede vi sammen efter 12 måneders bekendtskab ind min lejlighed.

Jeg vil sige, at for min del var der kun ganske små gniderier i hverdagen, hvor Ruth måske var ved at fortryde hvad hun nu havde besluttet.

For stadig at bevare Ruth som min kæreste, måtte jeg selvfølgelig føje mig for hendes ønsker omforandring i den tidligere "ungkarlebolig".

Ganske få ting stod jeg fast på at bevare, men ellers blev vi meget enige om hvad ville købe af nye møbler for en helt ny indretning af lejligheden.

Jeg syntes Ruth er en fantastisk indretningsarkitekt. Efter 16 år ser alt ting stadig godt og hyggeligt ud.

Vores hverdag begyndte. Vi skulle nu lave aftensmad, hvor vi ikke altid var enige om hvad der hørte til hvad. Ruth havde altid drukket en øl til sin aftensmad, jeg havde altid drukket mælk. Ruth syntes det var død sygt at skåle med mig i mælk. Vi har begge senere lært, at et godt glas rødvin er bedre end øl og mælk til en god middag.

Jeg havde for mange år siden ømme knæ og albueled, hvilket jeg især kunne mærke når jeg kom hjem, slæbende med varer og skulle op på 4. sal.

Til et selskab fik jeg en borddame som var ernæringsekspert. Som den jeg er, sagde jeg selvfølgelig stolt, at jeg drak 1 liter mælk dagligt. Hun spurgte om jeg havde ømme led, hvilket jeg erkendte. Hun sagde: Prøv at lade være med at drikke mælk i 3 måneder. Det gjorde jeg så og al ømhed gik væk. Jeg har siden kun drukket 1 glas mælk dagligt.

Ruth og jeg har i dag en dejlig hverdag. Det lyder måske gammeldags, men hver søndag taler vi om en ugemenu, ser i tilbudsaviser og handler ofte ind efter disse tilbud. Menuerne er aldrig kedelige: Rodfrugter, spinat, porer og en masse andre grøntsager som kål, peberfrugter, salat med majs, nødder o.s.v.

Vi spiser ofte kylling i mange afarter, stegt lever, hjerter i flødesovs, svine- og oksemørbrad, nakkekoteletter, fiskefrikadeller af laks eller torsk, enten på en bund af porrer eller med peberfrugter og hollandaisesovs, andebryster med appelsinsalat og meget meget mere. Vi hygger os meget hver dag med at lave god og sund aftensmad.

Ferier har Ruth og jeg haft rigtig mange af. Vi har haft flyrejser til Italien, Spanien, Grækenland og Island. Men mest af alt har vi haft fantastiske bilture.

Der har været bilture til, Hamborg, Lübeck, Prag, Berlin, Paris, Venedig, Barcelona, Stockholm, Nice og ikke mindst en tur til Nordkap via Kiruna i Sverige og op til den norske grænse mod Rusland.

Nordkapturen havde altid været et ønske fra mig som endelig blev opfyldt. Ruth indvilgede til sidst, og erkendte at det var en fantastisk oplevelse med midnatssol, tusindevis af rener, lange tunneller, Tromsø med deres meget historie og ikke mindst sejladsen fra Tromsø til Trondhjem via mange fjorde.

En morsom episode var, at da vi ankom til hotellet i Tromsø, var den røde løber rullet ud og der var mange forskellige flag på de mange flagstænger. Vi havde jo ikke sagt at vi kom denne dag!

Det viste sig at der var besøg af Nilson Mandela, hvilket gjorde vores tjek-ind på hotellet meget besværligt. Der var en masse sikkerhedsvagter og vi skulle tjekkes for (sveddryppende) at komme ind i elevatoren med al bagagen.

Grunden til de mange bilferier var, at jeg var ansat med fri bil og benzin (Mercedes 220 CDI Turbu Stationcar med fartpilot og automatgear, herlig bil) i et kemikaliefirma.

Inden da havde jeg været indenfor plastbranchen i flere år som sælger for Dukadan i Randers (herlig tid med gode kolleger, dejlige ugentlige ture med Mols-Linjen o.s.v.), hos Plastmo i Ringsted og senest som adm. direktør, ligeledes indenfor plastbranchen.

En af mine kunder var en rimelig stor grossist på kemikaliemarkedet. Han så gerne mig som: Kvalitetschef, Vedligeholdelseschef og Miljøchef.

Jeg var ikke klar over hvor stor opgaven var, men sagde ja. Løn og øvrige ansættelsesforhold var noget jeg aldrig havde turde drømme om i denne størrelsesorden.

Igen måtte jeg gå på med "krum hals og skæv skulder" for at lære edb. Jeg vidste ikke engang hvordan man tændte for "sådan en".

Igen blev jeg, som "gammel mand" presset ind i noget der måske lå over mine evner? Jeg tog 2-3 edb-kurser og følte mig nu klar. Det var jeg måske også, men må erkende at jeg først lærte det rigtigt i de kommende år.

Jeg kom ind i et firma med hovedkontor i Bredgade i København. Fantastisk flotte kontorlokaler i en gammel renoveret ejendom og fik eget kontor med fransk altan samt parkeringskort til et nærliggende parkeringshus.

Mændene gik i jakke og slips, damerne var altid flot klædte. I frokoststuen var der (leveret udefra) altid frisk frugt, bananer, æbler, pærer, ferskner m.m.

I køleskabet var der alt hvad man ønskede at drikke. Kaffemaskinen bød på flere varianter

Jeg parkerede nu min fine bil i parkeringshuset, havde jakke og slips på, købt karrierecontainer (min taske) og følte mig overhovedet ikke hjemme i dette nye job, Hvilket ændrede sig senere ved at jeg ændrede det til et praktisk job.

Firmaet importerede med skib (hvilket jeg også var ansvarlig for) alle former for kemikalier. Opløsningsmidler, syrer og baser til de store lagertanke. Vi havde 3-4 skibe om måneden til hhv. Århus, Horsens og København. Skibene skulle altid losses straks ved ankomst, da det ellers kostede ventetid. Dette betød, at vi arbejdede på alle tider af døgnet, det var uanset weekends, jul, nytår, påske, pinse og ferier. Der blev foretaget kvalitetstjek af skibslasten og såfremt denne ikke stemte overens med databladene, blev jeg som kvalitetschef ringet op. Ofte har jeg selv måtte stå op midt om natten og selv, som ansvarlig, deltage i hele skibsimporten. Spændende men hårdt arbejde.

Der var på alle anlæg masser af pumper og rør. Nu kom min fortid som blikkenslager mig virkelig til gode.

Tankterminalerne i Horsens og Århus betød, at jeg var meget i Jylland. I starten boede jeg på Jørgensens Hotel i Horsens. Senere lejede vi et sommerhus i Juelsminde så Ruth kunne være med. Firmaet udviklede sig så til flere aktiviteter, hvorfor der blev lejet en dejlig lejlighed på hovedgaden i Horsens.

Ruth, som var gået på efterløn, har mange gange været med i lejlighed i Horsens. Med de større opgaver som viste sig i Jylland, bl.a. i Fredericia og Esbjerg, har vi boet der i ugevis.

Vi har benyttet lejligheden som udgangspunkt til mange mange udflugter til Nordjylland, Sønderjylland, Vestjylland og Østjylland.

Jeg var meget glad for dette job, men kom ikke sovende til god løn og fin bil. Det var faktisk et 24-timers job. Jeg sluttede med en gage på kr. 57.000 pr. md. i 2008 med fri bil, fri telefon, fri internet og fri avis samt lidt "fryns". Så der jo lidt langt ned dagens indtægter som folkepensionist.

Firmaet blev opkøbt af et svensk firma, hvilket jeg ikke ønskede at arbejde for. Jeg har to gange tidligere oplevet en overtagelse af svenske firmaer. -Svenskere er altså bare så forskellige i forhold til den danske mentalitet, syntes jeg.

De sidste ni år af mit erhvervsliv, som har været 47 år, sluttede jeg som 62-årig. Valgte så at gå på efterløn efter den svenske overtagelse af mit firma. Jeg havde håbet på at kunne blive ved i samme firma til jeg blev 70 år.

I mit inderste føler jeg også at have gjort min pligt for samfundet. Har fra jeg var 14 år til de 62 år, aldrig været uden arbejde, har altid betalt min skat med glæde, hvilket jeg i mange debatter har argumenteret for: Såsom, gratis at gå til din læge, gratis at blive afhentet og indlagt på et sygehus, gratis behandling hvad du end fejler, gratis omsorg ved genoptræning, visitation i hjemmet, hjemmehjælp o.s.v.

Alt dette blev jeg bekræftet i, da jeg i 2011 fik konstateret hudkræft på min ryg. Jeg havde ikke selv set pletten, men gjort opmærksom på den. Den blev fjernet på Rigshospitalet, hvor jeg siden har gået til årlig kontrol. Alt ser fint ud i dag.

Desuden fik jeg i 2012 en lille bule under tungen, som min tandlæge syntes der skulle kigges nærmere på.

Det viste sig desværre at være en lille kræftknode, som så skulle opereres væk.

På Rigshospitalet blev jeg opereret gennem halsen og fik transplanteret hud fra kæben som blev erstattet med den fjernede hud under tungen.

Jeg har i dag en "dum" mund, med manglende følelse i den ene side af mund og hals. Smag og lugtesans er stadig delvist intakt, ligesom min lyst til ganske almindelig mad er OK. Både med tilberedning og ved indtagelse.

Jeg skulle forberedes til 33 strålebehandlinger, hvorfor man skønnede at 4 kindtænder skulle trækkes ud, da disse sikkert ikke kunne tåle behandlingen.

Dette gjorde man så. Jeg havde parkeret min bil på Juliane Maries Vej som grænser op til Fælledparken, hvor der er en daginstitution med legeplads.

Da jeg kom over til bilen, hvori jeg havde en flaske vand, stod jeg lige ud for legepladsen og spyttede en hel del blod efter tandudtrækningerne.

Et barn sagde til pædagogen: SE HAN STÅR OG SPYTTER BLOD. Pædagogen kaldte straks alle børn til sig så de ikke skulle udsættes for sådan et monster.

Jeg føler mig i dag sund, rask, glad og med godt humør og gå på mod, hvilket de også tolker på Rigshospitalet.

Ruth gruede meget for, at jeg efter at været gået på efterløn ville være hjemme hver dag i 24 timer. Forståeligt nok. Sådan har det ikke været:

Efter Mie blev skilt fra Henrik, flyttede hun sammen med Claus (som hun har Maja med). De købte en gammelt hus i Kastrup, som i dag er totalt renoveret. Jeg indlagde nyt gasfyret centralvarmeanlæg, byggede sammen med Claus far, carport, udhus, plankeværker og terrasse.

Hos Shanny, som efter at være skilt fra Svend, købte en lejlighed ved Sundbyvester Plads på Amager, har jeg haft fornøjelsen med ophængning af reoler, hylder, diverse kroge, billeder, badeforhæng, gardiner samt udskiftet håndvasken, bruseren og det gamle toilet.

Diverse indretninger med gardiner, ledninger, billeder o.s.v. har jeg også foretaget i Lærke's lejlighed (mit barnebarn).

Desuden har jeg været meget involveret i vores andelsforening. Jeg har været bestyrelsesmedlem i 2-3 år, hvor jeg som efterløner jo var hjemme dagligt.

-I ejendommen har vi udskiftet kloaker og brønde da vi havde mange rotter.

-I kælderen har vi p.g.a. tidligere oversvømmelser etableret pumpebrønde

-Rådne bræddeskillevægge i kælderen er udskiftet til gittervægge

-Alle loftareale er blevet malet i lyse og venlige farver (alle kvinder vil nu gerne gå på de lyse tørrelofter)

Jeg har været sjakbajs/formand på alle disse opgaver. Jeg er på en måde ked af at skulle sige, at årsagen til ikke at stille op til genvalg til bestyrelsen skyldes kvinder (som jeg jo ellers holder så meget af).

Vi var 5 kvinder og 2 mænd i bestyrelsen. Alt skulle vendes og drejes inden der kunne tages beslutninger. Selv efter at det var vendt og drejet ville "damerne" indkalde eksterne professionelle eksperter for at få deres syn på en for mig almindelig praktisk opgave. PUH-HA hvor det for mig var meget langsommeligt.

Vores andelsejendom består af to opgange med 20 lejligheder. Jeg har forslået at der kan etableres solrig tagterrasse og elevatorer som afløsning for stejle køkkentrapper (den flotte ejendom er fra 1910), hvilket umiddelbart bliver rart for os som bor højt og for dem der bor i stueetagen, som så kan tage elevatoren op til tørrelofter og tagterrassen.

Vi har en sund økonomi i andelsforeningen og har snarligt møde med vores advokat om det økonomiske. Dette er jeg formand for, med tilbud fra arkitekter, ingeniører etc. Jeg føler mig stadig rigeligt beskæftiget.

Jeg mangler nu at skrive om Brunkålens Venner samt Ruth's og min beslutning om vores sidste bolig/gravsted.

Brunkålens Venner er en forening der til næste år har 25 års jubilæum.

Vi er 10 aldrende mænd, hvoraf i kender min fætter Arne og min bror Ejvind. Vi mødes årligt i marts til den årlige generalforsamling, alle iklædt smoking.

Der indtages brunkål med rødbeder, flæsk, medisterpølse, farsbolle, øl og snaps. Vi har så en rundbordssamtale hvor hver især fortæller lidt om deres hverdag i det forgangne år.

Desuden har vi en årlig sommerudflugt. Turene har været Amager rundt på cykel (40 km.), Reersø rundt på gåben, Enø rundt på gåben, Jagerspris rundt på cykel til de ældste egetræer i Danmark og Rørvig med en lang anstrengende tur i smuk natur, også omkring 40 km. og ikke mindst en herlig Sønderjyllandstur hos Arne og Lone. På denne tur var der arrangeret rundvisning på en grisefarm, rundvisning på Dybbøl og udflugt til Tyskland

På disse ture har vi det meget hyggeligt med god mad, øl, rødvin og en masse mandehørm med fnis, grin og latter. En overnatning eller to uden "konerne" er for nogle en befrielse.

Se vedhæftede om starten af Brunkålsforeningen).

Ruth og jeg bor meget tæt på Vor Frelser Kirkegård som ligger på hjørnet af Amagerbrogade og Prags Boulevard.

Vi går ofte tur via kirkegården til Fakta. Fakta ligger i de gamle lokaler som i sin tid var biografen Alladin. Min onkel Edvard og tante Hildur boede i denne ejendom. Jeg husker ikke hvad onkel Edvard havde med denne ejendom at gøre, men han kunne skaffe gratis billetter til biografen.

Arne og jeg var ikke ret gamle da vi med storebrødrene Paul og Ejvind tog spurvognen (jeg tror linje 5) ud til onkel Edvard og tante Hildur ude på Amagerbrogade. Vi var først oppe for at hilse på inden vi skulle gratis i biografen. Onkel Edvard så streng ud, men var en lun fyr. Han havde købt en meget naturtro lort i plastik som han lagde bagest på toiletsædet. Kom ind i stuen og sagde: HVEM HAR SIDST VÆRET PÅ TOILETTET? Arne og Paul fik begge røde ører, idet Ejvind og jeg ikke havde været derude. Det hele endte så bare i latter.

Den første begravelse jeg var til, hvor en kiste blev sænket i jorden, var på Vor Frelser Kirkegård. Så når vi nu siger, at onkel Edvard, Hildur, Bendte og Svend ligger dér, kan Ruth og jeg på en måde slutte ringen ved at blive begravet i de ukendtes grav på denne kirkegård, hvilket vi ønsker.

Med kærlig hilsen fra Erik var dette alt fra mig

(Se i øvrigt vedhæftede bilag)

Mit CV

Ansættelse / Stilling	Sted	Bemærkninger	Kurser etc
Bilkenlagerlærling	Slim Marcussen A/S - Kbhvn	5 års læretid omhandlende installationer indenfor gas, vand, varme, sanitet, ventilation, skifer, zink og kobberarbejder.	Fagskole og teknisk skole (Tegning, Geometri og Udfoldning)
Arfjert værnepligt	FFR-Vordingborg Sønderborg Kaserne	Hæren, let infanteri Befalingsmandsskolen	Spec. uddannelse til vagtkompagni på bl.a. Kastellet i Kbhvn.
Bilkenlagersvend	Slim Marcussen A/S - Kbhvn Ib Sørensen Aps - Kbhvn	Arbejdede til det 27. år med bl.a. 3 store formandsposter på ny-byggeri med 4-9 mand i akkordslakkene	Priskurranterkurser i 30 aftener over 2 vintre (Akkordopmåling & Akkordatregning)
Speditør	Schenker & Co GmbH Kbhvns. Lufthavn - Kastруп	All-Round kontoruddannet indenfor luftfragt-spedition. Afdelingsleder for importafdelingen: Ordremodtagelse, advisering af ankommet gods, udarbejdelse af spec. klareringsprocedurer for bl.a. Siemens & IBM, import-consolidations (samletrafikker), kundebesøg, ajourføring af handelsaftaler (kvoter) for import fra tredjelande til EF/DK samt kørsel & lager, herunder distribution af reservedele for Ford Motor Company.	Faring-gods-kurser hos SAS i Kastруп og hos British Airways i London. Begge kurser a 1 uges varighed. Intl. Fragtkurser hos Air Canada i Toronto og Air Portugal i Johannesburg Kursus i håndtering af radioaktive materialer (isotoper) hos Statens Institut for Strålehygiejne (Kaare Ulbak)
Indkøbschef	Kebo Laboratorieudstyr A/S Virum	Ansvarlig for indkøb, lager og kørsel. Opbyggede lagerstyring med min & max-lagre.	Produktkendskab og lagerstyringskurser hos Kebo-Lab AB i Stockholm.
Indkøbschef	Danstore Emballage APS	Ansvarlig for indkøb og lager via kardex-system	Karton og papemballagefermstilling Örebro i Sverige (4 dage)
Sælger / Teknisk Plast	Dukadan A/S - Randers	Salgsområde: Industri Sjælland Øerne og Bornholm Har stået på messe-stand i Herning og Bella Center Kbhvn.	Interne kurser i produktkendskab. Produktkendskab og plastvejsekursus hos +GF+ i Schweiz.
Sælger / Teknisk Plast	Dansk Plastmontering A/S Kastrup & Ringsled	Salgsområde: Primært industrien, Rensningsanlæg, Kraft- Varmeværker samt laboratorier. Har stået på messe-stand i Bella Center Kbhvn.	3 dages sælgerskursus på Hotel Marina ved Kurt Hagemann
Merkonom	Niels Brock - Kbhvn.	Læste merkonom (sidelebende med ansættelse som sælger) omhandlende: Virksomhedskonomi, Bogføring, Organisation, Ledelse og Samarbejde samt Salg og Markedstrøring trin I, II og III	Læste 2 fag pr år i 4 år
Adm. Direktør	Henriksen & Jørgensen Plast Roskilde	Meddejer af firmaet som primært udførte spec. opgaver indenfor kar, tanke, beholdere og tørsystemer i plast.	Kursus i plastlining hos Symait i Schweiz
Kvalitets-Produktions- og Vedligeholdelseschef	Gropa A/S - Kbhvn.	Ansvarlig for funktions- og ansvarsområderne indenfor Drift, Reparation, vedligeholdelse og forbedring, Etablering af ny-anlæg, Personaleledelse samt vedligehold af ISO-Systemet: ISO 9001:2000 og ISO 14001. Opgaverne udføres på 3 lokationer: Hovedkontor og Scantank på Prøvestenen i København samt SPS i Horsens og i Åhus.	-Brandfarlige væsker/Brandteknisk Institut -ISO 9000 & 14001 / Force (Jan Hansen) -EDB-grundkursus samt word & excel kursus på Ishøj Handlesskole -Faring-Gods-kursus / Chemtox -Certificeret til godkendelse af alle typer pallelanke / Teknologisk Institut

ISO godkendelse af kemikalievirksomheden, hvilket jeg er meget stolt af.

Til: "Gropa-Gruppen"

Fra: PG/AR

Dato: 10/12-01

ISO 14001 og ISO 9000:2000

Så oprandt den store dag, hvor vi modtog vore certifikater for henholdsvis ISO 14001 og ISO 9000:2000.

Vi vil gerne ønske alle tillykke med indsatsen og ser frem til, at vi nu skal blive endnu bedre til at arbejde med systemerne.

En speciel tak til ET (med skrivehjælp fra IL), der har trukket det store læs.

Vi håber, I må nyde flasken og tænke på, at vi alle arbejder i en virksomhed, der er helt på forkant med såvel kvalitets- som miljø siden .

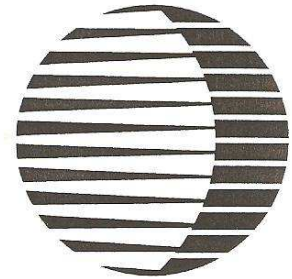
Vedlagt er en kopi af certifikaterne, der vil blive indsat i "ISO" rammerne.

Mange hilsner

Arne & Peter

DANAK

Reg.nr. 5008

FORCE-Dantest CERT**FORCE
INSTITUTTET**

Enclosure to
Quality Management System Certificate

Certificate No.: DK-FDC-9001:2000-003

issued to

GROPA A/S, Bredgade 29, 1260 København K
 SCANTANK A/S, G-Vej 1, 2300 København S
 GROPA A/S, Borneovej 24, 8000 Århus C
 SPS A/S, Borneovej 24, 8000 Århus C
 SPS A/S, Jens Hjernæsvej 6, 8, 13 og 20, 8700 Horsens

Referring to the application for certification dated 21.06.2001 and the following approval of the Quality Manual of GROPA A/S and the on site certification audit, performed on 21st -22nd August 2001, FORCE-Dantest CERT has found that the Quality Management System of GROPA A/S fulfils the requirements of DS/EN ISO 9001:2000.

The basis for issuing the certificate:

- FORCE-Dantest CERT file reg. 80.960-071/01
- Quality Manual of GROPA A/S dated 02.04.01
- FORCE-Dantest CERT systems certification reports dated 2001-08-28 and 2001-11-12.

Personnel:

Quality Management System responsible, referring to FORCE-Dantest CERT:
 Mr. Erik Thorsfelt, System Manager

2001-11-20 *Blaise Kristian [Signature]*

Date of issue and signature of FORCE-Dantest CERT Certification Manager

Surveillance of certification					
Surveillance No.	1	2			
Planned date	20 Nov. 2002	20 Nov. 2003			
Date of surveillance					
Lead auditor Sign.					

The certificate has been issued by FORCE-Dantest CERT, Park Allé 345, DK-2605 Brøndby, Denmark, and is the property of FORCE-Dantest CERT.

DANAK

Reg.nr. 6005

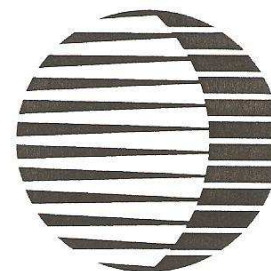
FORCE-Dantest CERT

Enclosure to

Environmental Management System Certificate**Certificate No.: DK-FDC--14001-005**

issued to

GROPA A/S, Bredgade 29, 1260 København K
 SCANTANK A/S, G-Vej 1, 2300 København S
 GROPA A/S, Borneovej 24, 8000 Århus C
 SPS A/S, Borneovej 24, 8000 Århus C
 SPS A/S, Jens Hjernæsvej 6,8,13 og 20, 8700 Horsens

FORCE
INSTITUTTET

Referring to the application for certification dated 21.06.2001 and the following approval of the Manual of GROPA A/S and the on site certification audit, performed on 21st -22nd August 2001, FORCE-Dantest CERT has found that the Environmental Management System of GROPA A/S fulfils the requirements of DS/EN ISO 14001:1996.

The basis for issuing the certificate:

- FORCE-Dantest CERT file reg. 80.960-071/01
- Manual of GROPA A/S dated 02.04.01
- FORCE-Dantest CERT systems certification reports dated 2001-08-27 and 2001-11-12

Personnel:

Environmental Management System responsible, referring to FORCE-Dantest CERT:
 Mr. Erik Thorsfelt, System Manager

2001-11-20

Date of issue and signature of FORCE-Dantest CERT Certification Manager

Surveillance of certification					
Surveillance No.	1	2			
Planned date	20 Nov. 2002	20 Nov. 2003			
Date of surveillance					
Lead auditor Sign.					

The certificate has been issued by FORCE-Dantest CERT, Park Allé 345, DK-2605 Brøndby, Denmark, and is the property of FORCE-Dantest CERT.

FORCE-Dantest CERT

Quality Management System Certificate

Certificate No.: DK-FDC-9001:2000-003

This is to certify, that the Quality Management System of

**GROPA A/S
Bredgade 29
DK-1260 Copenhagen K**

fulfils the requirements of

DS/EN ISO 9001:2000
Quality Management Systems - requirements

The scope of the certificate is:

Chemical distribution and processing.

“Further clarifications regarding the scope of this certificate and the applicability of ISO 9001:2000 requirements may be obtained by consulting the organization”

The basis for the certification appears from the enclosure.

The certificate is issued in conformity with:

- FORCE-Dantest CERT's rules for certification of systems, conforming to EN 45012
- General terms for certification of systems, FORCE-Dantest CERT ABC-sys 10th edition, June 2001.

The certificate is valid until 20th November 2004,

provided that the surveillances mentioned in the enclosure have been carried out and signed by the FORCE-Dantest CERT Lead Auditor. The surveillances can be performed between two months before and one month after the planned dates.

.....
Manager, FORCE-Dantest CERT

2001-11-20
.....
Date of issue

.....
Certification Manager

The certificate has been issued by FORCE-Dantest CERT, Park Allé 345, DK-2605 Brøndby, Denmark, and is the property of FORCE-Dantest CERT.

FORCE-Dantest CERT

Environmental Management System Certificate

Certificate No.: DK-FDC-14001-005

This is to certify, that the Environmental Management System of

**GROPA A/S
Bredgade 29
DK-1260 Copenhagen K**

fulfils the requirements of

DS/EN ISO 14001:1996
Environmental Management Systems - requirements

The scope of the certificate is:
Chemical distribution and processing.

The basis for the certification appears from the enclosure.

The certificate is issued in conformity with:

- FORCE-Dantest CERT's rules for certification of systems, conforming to ISO/IEC Guide 66:1999.
- General terms for certification of systems, FORCE-Dantest CERT ABC-sys 10th edition, June 2001.

The certificate is valid until 20th November 2004,
provided that the surveillances mentioned in the enclosure have been carried out and signed by the FORCE-Dantest CERT Lead Auditor. The surveillances can be performed between two months before and one month after the planned dates.

.....
Manager, FORCE-Dantest CERT

2001-11-20
.....
Date of issue

.....
Certification Manager

The certificate has been issued by FORCE-Dantest CERT, Park Allé 345, DK-2605 Brøndby, Denmark, and is the property of FORCE-Dantest CERT.

Stiftelse af Foreningen Brunkåls Venner

Sådan startede det:

I efteråret 1990 havde Ulla Beck og Erik Thorsfelt købt en lejlighed i Blekingegade. Erik havde store problemer med gulvene i lejligheden; han kunne ikke fjerne gamle lakrester m.v. Derfor kontaktede han sin badmintonmakker og bad om gode råd.

Til alt held var makkeren - Hans - ansat i et malerfirma og havde en god kollega, som hed Kjeld Kjær. Hans og Kjeld forbarmede sig over Erik, og indvilgede i at hjælpe med gulvet.

Hans og Kjeld mødte op i Blekingegade en fredag eftermiddag i september i 1990 medbringende en plastikpose proviant. Hans var sikker på, at Erik ikke havde købt, - eller selv havde drukket bjerne.

Der var meget rod i lejligheden, men Hans og Kjeld overrakte Erik et par liter Hydrosol-ver (lakfjerner), som ville bringe selv den værste sniffer i drømmeland.

Det viste sig senere, at solveren ikke var nok, og Erik måtte kontakte en professionel gulvafhøvler.

I december 90 besøgte Hans og Kjeld igen Erik i Blekingegade. Nu var lejligheden blevet flot og Erik havde nu tid til at bage rugbrød. Det var jo nu blevet op mod jul og Hans og Kjeld havde medbragt nogle 47'ere. Duften af hjemmelavet rugbrød bredte sig i hjemmet og Erik drømte sig pludselig til rugbrød med flæsk og sennep. Hans havde engang hørt om en klub for gule ærter elskere. Under en debat om gamle egnsretter, blev brunkål pludselig nævnt.

"Det får vi ikke så tit, men det smager fandens godt" var de 3 enige om. De drømte om koldt flæsk og sennep samt brunkål med kanel og sukker. Ulla kom hjem og vi hyggede os nogle timer.

Et par dage senere- en aften- ringer Hans til Erik: " Vi skal lave en brunkålsforening, der skal være 25 medlemmer, og det skal være nogle mennesker vi ikke omgås til daglig".

Erik, som er en væsentlig bedre kok end Hans, manede til forsigtighed. "25 mand - du må være vanvittig, - har du nogensinde lavet brunkål? og til 25 personer?" Efter jul, besluttede Hans og Erik, at nu skulle den forening altså stiftes, og vi mødtes igen i Blekingegade. Hans var stadig opsat på en stor medlemsflok, men Erik, Ulla og Lillemor fik ham dæmpet.

Det indledende brev til de kommende medlemmer blev under mindre diskussion udarbejdet, og man skulle igang med udvælgelsen af medlemmer. Man var forholdsvis hurtigt enige om, at der blev 10 medlemmer, og at medlemmerne skulle vælges ud fra kriteriet:

Arbejde, familie samt andre gode venner.

Invitationerne blev udsendt, og initiativtagerne ventede, men blev ikke skuffede, - samtlige 8 inviterede indvilgede og meddelte, at de gerne ville være medlemmer af foreningen.

Det blev samtidig besluttet, at stiftende generalforsamling skulle holdes hos Hans i

Dragør, og Erik indvilgede i at være cheffkok.

Der blev samtidig udfærdiget et sæt vedtægter, som blev sendt med ud til de inviterede.

Dagen for stiftende generalforsamling og årsmiddag oprandt, og Hans og Erik gik igang W. 12.00. Dagen før havde Hans - som ikke er nogen øm i et køkken- konstateret, at man ikke kunne købe brunkål, så han sendte øjeblikkeligt en fax til Erik i Ringsted, om man kunne bruge rosenkål i stedet for.

Under selve madlavningen lærte Hans nogle nye ord som "foodprocessor" og at en karklud ikke er helt det samme som et vaskeskind.

Arne, som altid er meget hjælpsom (han har iøvrigt siddet i zinkbalje med Erik - de er fætre), mødte op et par timer før for at hjælpe med borddækningen.

Lidt senere dukkede Kjeld op, ildædt ulastelig smoking.

"Man møder vel ikke op til en premiere uden smoking" var Kjelds kommentar.

Lillemor havde til dagen fremtryllet den mest fantastiske borddekoration, bestående af alle mulige forskellige slags kål. Den blev beundret meget.

Til stiftende generalforsamling og årsmiddag mødte stort set alle op, og vi havde en meget hyggelig aften.

Udarbejdet af Erik, Kjeld og Hans i april 1992

Vores dejlige sydvestvendte altan som vi nyder meget

